Nr. 124 Jaanuar-veebruar-märts 2017
EESTI METODISTI KIRIKU AJAKIRI

KODUTEEL

ÜLESTÕUSMISPÜHADE JUTLUS

PAASAPÜHA - juutide esimene püha

Meie sõbrad: Mary Ann Smith

Tallinna kogudus 95

Olav Pärnamets 80

Narva koguduse taastamine 50

MEIE OLEME
tulevase ajastu kogudus

Indeks 78228 ISSN 1406-2291
Nr. 1 (124) 2017
Hind 5 eurot

SELLES NUMBRIS

Esikaanel: Jeruusalemm paasapühade ajal. Sel aastal tähistavad krstlased ülestõusmispühi ja juudid paasapüha samal ajal. Mäletades seda, mida Jumal tegi Iisraeli rahvale, suudame mõista paremini ka Kristuse ohvrit ja ülestõusmist.

Väljaandja: EMK
Narva mnt 51, 10152 Tallinn
Tel: 6688 497
e-post: koduteel@metodistikirik.ee
www.metodistikirik.ee/koduteel

Vastutav toimetaja: Taimi Pärna
Toimetuse kolleegium: Taavi Hollman, Andres Kapp, Anneli Klausson, Rein Laaneser, Tarmo Lilleoja, Toomas Pajusoo, Anne Saluraid, Inna Välja
Kujundaja-küljendaja: Taimi Pärna
Kirjasaatjad: Imbi Herm (Rakvere), Arvi Lindmäe (Saaremaa), Irja Saksing (Kärsa ja Ahja)

Head ajakirja lugejad,

nii nagu igal aastal, on kirikuaasta lõppev paastuaeg toonud meid taas Kristuse Ülestõusmise aega!

Ristiusk on seesmist rõõmu ja Jumala rahu (Shalomi) pakkuv usk igale uskujale, kes keerab selja vanale ja avab end Jumala parimale! Taas kord kinnitame, et „Kristus on üles tõusnud! Ta on tõesti üles tõusnud!"

Käesolev aasta on meie kirikus „muistsete radade uurimise (taasavastamise) aastaks". Sel aastal tähistab kogu protestantlik usumaailm reformatsiooni 500. aastapäeva. Järgmise aasta maikuus, täpsemalt 24. mail 2018, meenutame John Wesley Aldersgate'i kogemuse 280. aastapäeva. Tema elu ja teenimistöö tulemusena jõudis metodistlik äratus 110 aastat tagasi (9. juunil 1907) ka Eestimaa pinnale. Nii oleme ümmarguste tähtpäevade aastas, kui rääkida aastakonverentside vahelisest ajast juuni 2017 - juuni 2018. Kuna Jumal on meile andnud imeilusa Maarjamaa elamispaigaks, on paslik siinkohal meenutada, et tähistame veebruaris 2018 ka kodumaa 100 aasta juubelit.

Kõige eelmainitu taustal on kohane nimetada, et oleme valinud selle aasta juhtteema aluseks piibliteksti Jeremija 6:16, kus Jumal kutsus Jeremija suu läbi rahvast „seisatuma teedel ja vaatama, küsima muistsete radade kohta, missugune on hea tee, ja käima sellel, siis leiate oma hingele hingamispaiga".

*Loodetavasti on peatselt lõppev paastuaeg andnud rohkelt võimalusi peatumiseks, küsimaks, kuhu minu valikud mind viivad, ning võrdlema oma teed Jumala teedega. Ja miks ka mitte jumalameeste (Luther, Wesley, Prikask, Kuum, Oengo) teedega, mis on olnud läbiproovitud, usaldatud ja lõpuks kinnituse saanud, et need on olnud head teed. Heebrea kirja autor annab meile üleskutse mõelda oma juhatajaile, kes meile on rääkinud Jumala sõna; pidades silmas nende eluk
äigu lõppu, võtta eeskujuks nende usk!*

Jeremija 6:16 „seisatage teedel" on mõnes tõlkes tõlgitud ka kui „peatuge teelahkmetel või ristteedel". Teatud mõttes on ka Ühinenud Metodisti Kirik jõudnud teelahkmele, kus ülemaailmsel tasandil küsitakse, kuidas edasi. Hoidku Jumal meie väikest Eesti Metodisti Kirikut, et me valiksime õige suuna edasiseks – tee, mis viib ellu ja mitte hukatusse. Antud tekstis on viis tegusõna, millest neli esimest on meile antud käskivas vormis (Seisatuge! Vaadake! Küsige! Käige!). Need on käsud, mida meil tuleb täita. Kui need käsud täidame, siis jõuame viienda tegusõnani passiivi vormis – „leiate hingamise oma hingedele".

Andku Jumal meil elada oma igapäevast elu ja teenida meie kirikus viisil, mis annab hingamise nii meile endile kui ka kogu kirikule. Hingamise Kristuses!

Õnnistatud muistsete radade taasavastamist!

TAAVI HOLLMAN
EMK superintendent

HOIA SILM PEAL!

Eesti Metodisti Kiriku ajakiri KODUTEEL

Facebookis aadressil
http://www.facebook.com/emk.koduteel
Veebikodus aadressil
http://www.metodistikirik.ee/koduteel
Issuu keskkonnas neljavärvilise pdf-ina aadressil
http://issuu.com/koduteel

Jutlus ülestõusmispühadeks

Mt 28:1-10

Seal, kus lõpeb täna loetud evangeelium, algab meie usk – meie Issanda ülestõusmises.

Foto erakogust

Ülestõusmine viib viimse piirini meie kujutlusvõime ja paneb proovile meie mõistuse. Ent õnneks me ei pea ülestõusmist ära seletama. Pigem on nii, et ülestõusmine *seletab meid*; määratleb selle, kes me oleme ja miks me oleme täna siin. Seetõttu, et toimus ülestõusmine, on olemas Kirik.

Kuna ülestõusmise lugu on meile nii tuttav, siis – nagu tihti tuttavlike asjadega – ei pane me tähele olulisi üksikasju. Pöörakem täna tähelepanu kolmele olulisele detailile Matteuse kirjelduses ülestõusmisest.

Esiteks, kivi veeretati haua suu eest ära – mitte selleks, et Jeesus saaks välja, vaid et meie saaksime sisse.

Seda on oluline rõhutada. Arvamus, et Jumal lasi kivi haua suu eest ära veeretada selleks, et lasta Jeesus välja, ei ole kooskõlas mujal Uues Testamendis leiduvate kirjakohtadega, kus Ülestõusnu ilmub ootamatult oma jüngrite keskele suletud uste taha. Suletud uksed ei ole kunagi Kristust kinni pidanud.

Matteus toob selle oma loos selgelt esile. Alles siis, kui Maarja Magdaleena ja teine Maarja tulevad hauale, toimub maavärin ning Issanda ingel veeretab kivi haua eest ära.

Sajandeid on inimene tahtnud heita pilku surma süngesse sügavusse, kuid haud on tema jaoks olnud saladuse pitseri all. Haud on inimese alati „pika ninaga“ jätnud. Ta on alati olnud ummiktee meie püüetele heita pilku siit elust tulevasse.

Ingel ütleb tol esimesel ülestõusmise hommikul naistele, et nad vaataksid hauda, julgustades neid: „Ärge kartke! Ma tean, et te otsite ristilöödud Jeesust. Teda ei ole siin, ta on üles äratatud, nõnda nagu ta ütles. Tulge, vaadake paika, kus ta magas!”

Ülestõusmispüha veeretab meie jaoks kivi haua ukse eest, et me suudaksime ületada surma müsteeriumi. Siis saab hauast justkui tunnel igavikku – ta näitab meile, et Jumala süda on armastus ja elu. Jumal laseb meil tühja hauda nähes mõista, et Jeesuse tõotused on tõde.

Teiseks, haud ei ole täiesti tühi. Selles kõlavad ingli sõnad, mida just kuulsime. Ja ingel jätkab: „Minge kiiresti, öelge tema jüngritele, et ta on üles äratatud surnuist! Ja vaata, ta läheb teie eele Galileasse, seal te saate teda näha.”

Kui naised tol esimesel ülestõusmishommikul oleksid vaadanud tühja ja vaiksesse hauda, siis oleks meie usk ülestõusmisse rajatud inimlikele spekulatsioonidele, hetkelistele oletustele või negatiivsetele tõenditele põhinevale arutlusele.

Kuid meie usk rajaneb Jumala enda lausutud sõnadele. See seisab *tõotusel*, mida Kristus andis enne oma surma ja Jumala pühal *kinnitusel*, mille andis edasi ingel ülestõusmishommikul.

See sõna täidab selle maailma tühjuse ka täna. „Ta on üles tõusnud!” Hauast on saanud fanfaar, mis kuulutab elu võitu surma üle ning Kristuse jätkuvat ligiolu ja tegutsemist meie maailmas.

Kolmandaks, tänu ülestõusmisele me võime pöörata hauale selja.

Matteus ütleb meile, et Maarja Magdaleena ja teine Maarja pöörasid ringi ja läksid „suure rõõmuga” sellest kuulutama Jeesuse jüngritele.

Võtmesõnaks on siis *rõõm*. Kristus maeti, aga ta ei jäänud surma meelevalda. Haud ei suutnud teda kinni hoida ja tänu sellele ei suuda haud kinni hoida ka meid.

Just see on see, mida Jeesus tõotas enne oma surma. Tõotus, mis algul tundus täiesti uskumatuna, parimal juhul ainult kõnekujundina, kuid mis ülestõusmise hommiku tõttu on tegelikult fakt.

Jumal näitas, et surm ei ole lõpp, vaid muutumine, uus algus.

See on uus algus, mis kuulutab elu võitu surma üle ja mis laseb meil pöörata selja hauale ning minna oma tulevikule vastu usu ja lootusega, olles kindlad selles, et Jumala tõotused on usaldusväärsed. Kristus on üles tõusnud! Halleluuja!

pastor PRIIT TAMM
Tartu Püha Luuka kogudus

Meie oleme tulevase ajastu kogudus

ANNE SALURAID, EMK Tallinna kogudus

Lugedes evangeeliumide lugusid Jeesusest, hakkab silma, et Tema kuulutuse teemaks oli eranditult Jumala riik. Seepärast ütles Ta juba oma tegevuse alguses: „Aeg on täis saanud ja Jumala riik on lähedal. Parandage meelt ja uskuge evangeeliumisse!" (Mk 1:15).

Ka seitsetkümmet jüngrit välja läkitades käskis ta neil kuulutada sama: „.... ja öelge neile: „Jumala riik on teie lähedal!"" (Lk 10:9). Jumala riigi ligiolu väljendus Jeesuse tegevuses – inimesed said kinnitust oma usule, paljud said terveks, paljudest läks välja kuri vaim jne. Inimesed kogesid reaalselt midagi, mille kohta võib öelda „uus algus". Samas põhjustas Jumala riigi kohalolek ka vastakaid arvamusi – ühed ülistasid Jumalat, teised süüdistasid Jeesust koostöös kurjade vaimude ülemaga, nagu näiteks pimeda ja tumma terveks tegemise loos (Mt 12:28). Jumala riigi kohaolek ei jätnud niisiis kedagi puudutamata.

Alates algkogudusest on koguduse ülesandeks jätkata Jeesuse missiooni/tegevust: kuulutada maailmale Jumala riiki, teisisõnu päästmist Kristuse lunastuses, võimalust elada uue eesmärgi ja kvaliteediga elu ning lõpuks igavest elu. Seda on kogudus teinud ja teebki praktilisel tasandil, sarnaselt algkogudusele. Teoloogiline arutelu tõstatab seejuures aga spetsiifilise küsimuse: mida õieti tähendab „uus" koguduse kuulutuses?

Pauluse kirju lugedes julgen arvata, et niisuguse küsimuse ees seisid ka esimese sajandi kristlased. Miks muidu pööras apostel nõnda palju tähelepanu Jeesuse kuulutatud Jumala riigi lahtimõtestamisele, et rakendada seda igapäevases elus. Mil määral oli ja on Jumala riik lootus alles tulevasele ja mil määral juba nüüd toimivale riigile? Selle küsimuse üle on teoloogid juurelnud sajandeid ja jõudnud lõpuks järeldusele, et Pauluse jaoks oli (oodatav) Jumala riik eelkõige juba toimiv ja oma mõju avaldav riik. See tähendab nüüd ja praegu. Just sellest perspektiivist lähtudes kirjutas ta galaatlastele: „Sest ei ümberlõikamine ega ümberlõikamatus ole midagi, vaid uus loodu. Ja kõigile, kes seda juhtnööri mööda käivad, ..." (Gl 6:15, 16a). See oli ka tema tegevuse aluseks ning lähtekohaks. Pauluse rohked üleskutsed kristlastele pühitsuseks ehk uue elu väljenduseks, toetuvad samale tõdemusele – Kui Kristus on surnuist üles äratatud ja ülendatud ning Püha Vaim on „välja valatud", siis on ka Jumala riik meie seas ja sees (Lk 17:21). Pauluse järgi: „Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis ta on uus loodu, **vana on möödunud, vaata, uus on sündinud.**" (1Kr 5:17).

Kõige laiemalt osutab tulevasele, kuid juba toimivale Jumala riigile (ehk ka ajastule) Pauluse kasutatud väljend „Kristuses", näiteks kirjutab ta: „Nüüd te olete kõik usu kaudu Jumala lapsed **Kristuses Jeesuses**, sest kõik, kes olete Kristusesse ristitud, olete Kristusega rõivastatud" (Gl 3:26-27). Ei ole kahtlust, et õppinud variserina ja Pühakirja tundjana tõlgendas Paulus siin VT prohvetite „Issanda päeva" kuulutustega seonduvat. Nimelt ootasid juudid „Issanda päeva" kui Jumala valitsemise algust kogu maailmas, mil kõik uueks luuakse. „Sest vaata, ma loon uue taeva ja uue maa. Enam ei mõelda endiste asjade peale" (Js 65:17; vt ka Ob 15: „Sest Issanda päev on ligidal kõigi rahvaste jaoks").

Pärast isiklikku pöördumiskogemust mõistis Paulus ilmselt väga selgelt, et tegelikult on Kristusega toimunu mitte ainult ajalooline sündmus, vaid ka prohvetite poolt ette kuulutatud „Issanda päev" – selle kogemine ja seeläbi uude reaalsusesse asetamine. Ta kirjutab: „.... kes andis enese meie pattude eest, et meid välja kiskuda praegusest kurjuse ajastust Jumala ja meie Isa tahtmist mööda..." (Gl 1:3, 4). „…ning on **meid koos temaga üles äratanud ja asetanud taevasesse olukorda Kristuses Jeesuses."** (Ef 2:6).

Nii võib öelda, et Paulus väljendab mõiste „Kristuses" kaudu uut ajastut ja inimkonda, millele pani aluse Jeesuse surm ning ülestõusmine. Teoloog Ladd ütleb, et tema arvates ei väljenda Paulus sellega ainult mõtet moraalsest uuenemisest, vaid eelkõige mõtet „uuest inimkonnast", (ja uues reaalsuses, Saluraid). Kogudus Kristuse ihuna oli Pauluse jaoks aga oodatava, tulevase Jumala riigi nähtav avaldus maailmas juba nüüd. See erines juutide vaatest, kes „Issanda päeva" alles ootasid ja ootavad.

Lähtudes sellest uuest ajastust ja inimkonnast „Kristuses", sidus ta Kristusega pea kõik, mis kristlast puudutab, väljendades seda nõnda: „...laseb Jumal kõik tulla heaks – neile, kes on tema kavatsuse kohaselt kutsutud. Sest need, keda ta on ette ära tundnud, need ta on ka ette

määranud saama tema Poja näo sarnaseks, et tema oleks esmasündinu paljude vendade seas. Aga keda ta on ette määranud, neid on ta ka kutsunud; ja keda ta on kutsunud, need on ta ka õigeks teinud, aga keda ta on õigeks teinud, neid on ta ka kirgastanud." (Rm 8:28-30). **Kogudus kristlaste kogu ja Kristuse ihuna on seega tulevase ajastu kogudus, kelle eesõiguseks on teha Jumala riik maailmas reaalseks Jeesuse eeskujul.** Jumal ise on selleks kõik eeldused loonud ja kätte andnud – Kristusega Kristuses: „Kas te siis ei tea, et kes me iganes oleme Kristusesse Jeesusesse ristitud, oleme ristitud tema surmasse? Me oleme siis koos temaga maha maetud ristimise kaudu surmasse, et otsekui Kristus on äratatud üles surnuist Isa kirkuse läbi, **nõnda võime ka meie käia uues elus."** (Rm 6: 3, 4.)

On tõsi, et kogu Jeesuse lepituse juures meie eest ning Jumala riigi kogu toime juures jääme poolikuks nii oma mõtetes, sõnades kui tegudes seni, kuni Jumala riik saab oma täiuses avalikuks kõigile. Kuid samas tunnistab Uues Testamendis kirjapandu algkristlastest väga selgelt, et nii üksik kristlane kui kogudus „võis käia uues elus", hoolimata nende inimlikest puudustest. Aga nende teenimistöö aluseks ja edasiviivaks jõuks oli kindel **teadmine sellest, kes nad on** – uus loodu Kristuses uues reaalsuses. Ja seda oleme ka meie juba nüüd, täna!

„Ja Jeesus astus nende juurde ja kõneles neile: „Minule on antud kõik meelevald taevas ja maa peal. Minge siis, tehke jüngriteks kõik rahvad, ristides neid Isa ja Poja ja Püha Vaimu nimesse ja õpetades neid pidama kõike, mida mina olen teil käskinud! Ja vaata, mina olen iga päev teie juures ajastu lõpuni."" (Mt 28:18-20.) ■

Usulise silmaringi avardamiseks

Meie evangeelsete kirikute liikmete usuline pale on kahjuks üsnagi kirju (paraku ka vanades kirikutes). Olles suhelnud üsna mitmete vabakirikliku taustaga inimestega, olen jõudnud järeldusele, et nii mõnedki mõistavad kristliku usu põhitõdesid üsna omapäraselt. Isegi kolmainsuse olemuse suhtes valitseb segadus. Tuleb tunnistada, et apostellik (apostlik) usutunnistus, mis on ristiusu essents (vt EMK Põhikiri § 9), ei haaku paraku kõigi koguduseliikmete arusaamadega. Usulistes põhialustes võib valitseda suur segadus. Meie erinevates kogudustes on tänapäeval ikka veel (endasele teadvustamata) juba varakristluse ajast tuntud ariaane, makedoniaane, sabelliaane, nestoriaane, pelagiaane, donatiste, novatsiaane, adoptsioniste, apollinarianiste, gnostikuid jne. Arvan, et tänapäeval sarnaseid vaateid omavad vennad-õed ei ole ise tingimata teadlikud oma vaadete kokkulangevusest algkristlike hereesiatega (eksiõpetustega). Ehk aitab allpool kirjutatu avardada väheke meie silmaringi ja panna end ka peeglisse vaatama. Meie vaimulikel on veel suur tööpõld kultiveerida...

Mõistete selgitusi:

Ariaanid eitavad, et Kristus eksisteeris enne loomist, st nad eitavad Jeesuse kui Jumala Poja täielikku jumalikkust. Ariaanid väidavad, et „oli aeg, kui Teda ei olnud" ja seega on Kristus loodud ja ajalik. See on vastuolus õpetusega kolmainsusest. Sai nimetuse Aleksandria presbüter Ariuse (surn peale 335) järgi. Õpetus mõisteti hukka Nikaia kirikukogul aastal 325.

Makedoniaanid eitavad, et Püha Vaim on isik. Nimetati Konstantinoopoli peapiiskop Makedoniuse (surn ca 360) järgi. Õpetus mõisteti hukka Konstantinoopoli kirikukogul aastal 381.

Sabelliaanid eitavad, et Isa, Poeg ja Püha Vaim on Jumala erinevad isikud, nähes neis üksnes Jumala erinevaid ilmumisviise. Nimetus Rooma presbüter Sabelliuse (ca 215) järgi. Õpetus mõisteti hukka Nikaia kirikukogul aastal 325.

Nestoriaanid on valmis kõnelema Maarjast üksnes kui Jeesuse-, aga mitte kui Jumala-sünnitajast. Nimetati Konstantinoopoli patriarh Nestoriuse (surn peale 451) järgi.

Pelagiaanide jaoks on patt lihtsalt halb harjumus, vastavalt Briti mõtleja Pelagiuse (surn peale 418) õpetusele, kes vastandus Augustinuse päästeõpetusele.

Donatistid hindavad kiriku pühadust rangelt liikmete moraalse puhtuse põhjal, eitati ebapühade preestrite jagatud sakramentide kehtivust ja mõju ning praktiseeriti seetõttu n-ö tõelist ristimist ka nende liitujate puhul, kes olid varem ristitud. Kartaago kiriku piiskop Donatuse (4. saj) järgi.

Novatsiaanid eitavad, et kiriku vaimulikkonnal on meelevald anda andeks raskeid patte pärast ristimist. Nimetati Rooma õpetlase, teoloogi ja preestri Novatianuse (ca 200–258) järgi, kes oli aastast 251 vastupaavst. Õpetus mõisteti hukka Konstantinoopoli kirikukogul aastal 381.

Adoptsionistid usuvad, et Jeesus on peale ristimist Jordani jões Jumala poolt adopteeritud. Nimetus tekkis adoptsionistide juhtide (Theodotus ja Asclepiodotus ca 217) järgi Rooma koguduses.

Apollinarianistid (Apollinarius Laodikea piiskop, ca 360. a Süürias) usuvad, et Jeesus ei saa olla korraga Jumal ja inimene.

Gnostikud ei usu, et Jeesuse isikus on ühendatud jumalik ja inimlik loomus, vaid nad usuvad vaimsesse Kristusesse, kes elas Jeesuses ning kes ei surnud. Gnostikud usuvad, et neil on võimalik omandada samasugune tunnetus ja teadmine (gnoosis). Gnostikute õpetuse järgi saadab Jumal aeg-ajalt inimeste juurde päästjaid, tänu kellele valitud pääsevad.

ANDRES KAPP
EMK Teoloogilise Seminari vilistlane
EMK Tallinna kogudus

***

Usu põhialuseid ja mõisteid ei olegi võimalik ainult pühapäevaste jutlustega selgeks õpetada ega saada. Kes seda loodab, petab ennast. Selleks, et asju Piibli põhjal uurida, oma küsimusi läbi arutada ja mõista, vajame kõik enamat – selleks ongi väikegrupid, kõikvõimalikud piiblitunnid ja muidugi piiblikool ning miks mitte edasijõudnutele ka teoloogiline seminar.
Õpetada saab ainult seda, kes tahab õppida. Õppigem, siis ei saa meid eksitada igasuguste õpetuste tuules!

INNA VÄLJA
EMK Teoloogilise Seminari vilistlane
Tallinna kogudus

Foto: Taavi Hollman

EMK Haapsalu kiriku uus vitraažaken.

Programm „PÜHAKODADE SÄILITAMINE JA ARENG" jagab toetusi

Programmi eesmärk on pakkuda riigi tuge kirikuhoonete ja neis leiduvate kultuuriväärtuste säilitamiseks. Kirik kui institutsioon on Eesti kultuuri lahutamatuks osaks olnud alates 13. sajandist. Kirikuhooned moodustavad olulise osa meie kultuuri- ja kunstiajaloolisest pärandist. Pühakojad on suurema osa ajast olnud avatud rahvale kui kristliku vaimsuse kandjad, aga lisaks sellele on need ka paikkondlikud keskused, mis tugevdavad kogukonna identiteeti ja tutvustavad kirikutes leiduvaid kultuuriväärtusi ja -traditsioone nii kohalikele kui ka külalistele.

Ka käesoleval aastal jätkatakse pühakodade ja nende sisustuse restaureerimistööde toetamist. Muinsuskaitseameti kaudu toetatakse pühakodasid 2017. aastal umbes 660 000 euroga.

Toetust saavad 15 EELK kirikuhoonet, 2 EAÕKi pühakoda, 1 MPEAÕKi kirik. Sellel aastal saame rõõmustada samuti selle üle, et järjekordse 20 000 euro suuruse toetuse saab meie EMK Haapsalu kogudus kirikuhoone vundamendi kindlustustööde II etapi teostamiseks. Sellega seoses võime üha suurema kindlusega loota, et kirikuhoone saab tulevikus endale keldrikorrusele kauni kohviku koos köögi ja mitmete teiste ruumidega. http://www.muinas.ee/files/2017%20eelarve.pdf

KT

Aldersgate konverentsil

Esimene Aldersgate'i Euroopa konverents toimus 3.-5. märtsini 2017 Glovery Halli kristlikus konverentsikeskuses Inglismaal. Osalejaid oli USAst, Walesist, Inglismaalt, Eestist ja Leedust. Aldersgate'i uuendusliikumine jõudis Inglismaale 2007. aastal pastor David Winstanley vahendusel, kes teenis vahetusprogrammi raames Põhja-Carolina osariigis metodisti kogudust, mis oli selle liikumisega tihedalt seotud. Mõne aasta pärast toimus esimene seminar „Elu Pühas Vaimus" Crewe's ning seejärel Hucknallis. 2011. aastal liitusid David Winstanley and David ja Pat Watson Aldersgate'i meeskonnaga Tallinnas, millest algas siiani kestev suur sõprus. Konverentsi peakõneleja dr. Frank Billman koos abikaasaga on vastutavad Aldersgate'i uuendusliikumise rahvusvahelise töö ning koolituste eest. Tema esimene ettekanne põhines raamatul „Supernatural Thread of Methodism" (tlk *Üleloomulik joon metodismis*) ning teine ettekanne kandis pealkirja „Olla ärkamises seal, kus oled". Eestist osales konverentsil kaheksa inimest ja Leedust kaks.

THEA KANT, EMK Võru kogudus

Foto: Kaupo Kant

Esimene Aldersgate'i Euroopa konverents on toimunud ja sellest on saanud traditsioon. Kallis Püha Vaim oli meie keskel ning sõprus sai uuendatud vanade ning sõlmitud uute sõpradega. Suurimad tänud kõikidele vastuvõtjatele armastuse, ohvrimeelsuse ning pühendumise eest. Meie südamed said imeliselt soojendatud, värskendatud ning täidetud elava veega! Pildilt on puudu Ave Roots, Jelena Kask ja Joel Kaarel Kant.

Naiste Palvepäeva jumalateenistus Pärnus

Ülemaailmse Naiste Palvepäeva oikumeeniline jumalateenistus toimus reedel, 3. märtsil Agape kirikus. Teemaks oli „Kas ma olen ebaõiglane sinu vastu?". Selle olid ette valmistanud Filipiinide naised. Jutlustas Agnes Aasa. Muusikat tegi Pärnu Oikumeeniline Naiskoor.

KT

Õnnitleme juubilare

Joel Aulis 40	*7. aprill*
Ardi Leerima 40	*10. mai*
Hans Lahi 60	*14. juuni*

Tallinna kogudus õnnitleb:

Marta Helene Oherde 95	*1. jaanuar*
Elvi Kivi 85	*5. jaanuar*
Eike Tammjärv 75	*21. jaanuar*
Helju Õiela Kivimägi 85	*15. veebruar*
Klaara Schönberg 85	*25. veebruar*
Ester Laar 80	*1. märts*
Johanna Niidu 80	*1. märts*
Velli Hollman 75	*23. märts*
Helgi-Anne Trumm 85	*27. märts*

Ajakiri Koduteel õnnitleb

Tarmo Lilleoja 60	*3. aprill*

Õppepäevadest EMK Pärnu Agape koguduses

Pärnu Agape koguduses on õppepäevad toimunud läbi mitmete aastate. Isiklikust kogemusest võin kinnitada, et lisaks uute teadmiste omandamisele on need olnud õnnistusrikkad kristlikus osaduses veedetud sündmused. Eelmine sarnane toimus 4. märtsil 2017, kus saime kuulda superintendent Taavi Hollmani sõnumit käesoleva aasta üldkiriklikust juhtmõttest (2017. aasta on nimetatud EMK-s muistsete radade taasavastamise aastaks).

Peamine, mis vend Taavi mõtetest minu südamesse tallele jäi, oli see, et me Jeesuse jüngritena oskaksime ka peatuda ja erinevatele ristteedele jõudes võiksime mõnd minevikust tuntud usutegelase eeskuju oma kasuks taaselustada. Öeldakse ju meie maal, et tark inimene õpib teiste vigadest. Ma usun, et meil kristlastena ei tasuks küll otsida üksnes teiste puudujääke. Küllap leiab igaüks paljugi positiivset lähemast või kaugemast minevikust, kui kõigi kiirustamiste keskel aega võtta selleks, et peatuda ja mõtiskleda selle üle, milliseid usutegusid taevane Isa meilt õigupoolest ootab.

Siinkohal julgustan kõiki EMK kogudusi mõtlema suuremalt ja julgemalt üldkiriklikus mõttes. Eelmisel aastal võtsime suhete arendamise teema mitmel puhul fookusesse – õppepäeval, erinevates grupitöödes ja jutlustes. Aasta lõppedes oli meie koguduses tõepoolest suhetes toimunud positiivne muutus. Inimesed olid suhtlemisel rõõmsamad, avatumad ja rohkem valmis üksteist toetama. Lisaks inimlikule panustamisele õnnistas taevane Isa meie kogudust mitmete uute töötegijatega, kes teenivad koguduse töös kaasa innustunult ja suure pühendumisega.

Nende kogemuste pinnalt tahan sinuga, hea lugeja, jagada järgmist mõtet: üldkiriklikud juhtmõtted ei ole juhised üksnes superintendendi, pastorite ja töövaldkonnajuhtide jaoks, vaid iga EMK liikme jaoks! Eestlaslik tagasihoidlikkus on meil nii väga veres, et paljud kristlasedki usuvad, et nendest suurt midagi ei olene. Mõelgem siinkohal sellele, kelle juurde Jeesus pöördus, kui alustas jüngrite otsimist. Kas polnud need mitte kõige tavalisemad ja lihtsamad inimesed tolleaegses kultuuris? Jeesus ei otsinud kõrgelt haritud ja avalikkusele tuntud inimesi, vaid just lihtsaid, kuid siira südamega jüngreid. Ma julgen uskuda, et sina, kes seda sõnumit hetkel loed, oled samavõrra Jeesuse jünger kui Piiblist tuntud, algkogudust juhtinud ristiusu suurkujud. Seetõttu ma usun, et EMK tervikuna kasvab ja laieneb Eestimaal iga metodisti panuse kaudu.

Õnnistussoovidega,
ARDI LEERIMA
Pärnu Agape koguduse pastor

Õnnitleme

Priit Tamm - on Kaitseliidu Tartu maleva kaplan, omab nüüd nooremleitnandi auastet.
Raivo Nikiforov - alates 1. septembrist 2016 Kaitseliidu vanemkaplani ametikohal.

Artur Põld sai Ida-Viru teenetemärgi

Maavanem Andres Noormägi andis Kukruse mõisas kolmeteistkümnele idavirulasele vääriliste teenete eest üle maakonna teenetemärgi ning samas kuulutati välja ka Ida-Viru aasta tegija 2016.

Teenetemärgi kavaleride hulgas oli ka Eesti Metodisti Kiriku Jõhvi koguduse pastor Artur Põld. Hea naljasoone poolest tuntud endine ETV kauaaegne Virumaa operaator ja reporter, aga ka paljude filmide autor Jaak Eelmets tõdes: „Kui ma selle nimekirja läbi vaatasin, kelle hulka on mind võetud, siis hakkas põlv kergelt värisema. Need teised inimesed seal nimekirjas on ikka tõepoolest ka midagi teinud.“

Allikas: Põhjarannik 23.02.2017

Tallinna kogudus 95

Pühapäeval 5. märtsil tähistas EMK Tallinna kogudus oma 95. sünnipäeva piduliku jumalateenistusega. Pärast jumalateenistust olid kõik oodatud ühise kohvi- ja teelaua äärde, kus koguduse poolt pakuti sünnipäevatorti ja kringlit.

Euroopa ÜMK piiskopid Saksamaal

9.-11. jaanuarini toimus Saksamaal Frankfurdis Euroopa Ühinenud Metodisti kiriku piiskoppide ja igast piiskopkonnast kuni kolme superintendendi kohtumine teemal, kuidas säilitada ja tugevdada ÜMK ühtsust.
Kümne riigi metodistide esindajad esindasid erinevaid arvamusi, lootusi ja murekohti seoses küsimusega, kas muuta või mitte kiriku kehtivat seisukohta inimese seksuaalsuse teemal. Vastavasisulise piiblitunni tegi piiskop Streiff, keskendudes "Ühtsusele Kristuses".

Seminar tänab eestpalvete eest

6. märtsil võttis EMK Teoloogilise Seminari pere vastu EKKA (Eesti Kõrghariduse Kvaliteedihindamise Agentuuri) hindamiskomisjoni. Komisjoni rohketele küsimustele vastasid pika päeva vältel seminari juhtkonna, õppejõudude, üliõpilaste, vilistlaste, koostööpartnerite ja omaniku (EMK) esindajad. Päeva lõpul seminari töö kohta antud esmane tagasiside oli tunnustav ja julgustav. Kuigi me ei tea veel lõplikku otsust akrediteeringu jätkumise osas, on põhjust loota, et hinnang tuleb positiivne ja seminar saab riiklikult tunnustatud kõrghariduse andmist jätkata.

Oleme eriliselt tänulikud meie piiskop Christian Alstedile, kes selle kohtumise pärast mõneks tunniks Tallinnasse lendas ja seminari väga veenvalt esindas. Kogu seminari pere jaoks oli see päev ja eriti komisjoni positiivne hinnang usukinnituseks, sest teadsime, et paljud meie sõbrad lähemal ja kaugemal olid eestpalvetes meiega.

Täname kõiki palvetajaid ja kutsume teid ühtlasi seminari külastama – meie avatud uste päev on neljapäeval, 18. mail, algusega kell 11.00. Sel päeval algab ka Soome pastori Camilla Klockarsi kolmepäevane loengukursus koguduse kasvust, millest huvilised saavad osa võtta. Eriliselt on aga külla oodatud uued õpihuvilised ja seminari vilistlased!

MEELI TANKLER
EMK Teoloogilise Seminari rektor

Seminari I kursus 2015.a.

Loengut kuulamas.

Fotod: EMK TS

Kandke üksteise koormaid...

Märtsi alguses, mil Tallinna kogudus tähistas 95. aastapäeva, on kohane teha lühike tagasivaade sellele, millistest oludest oleme läbi tulnud.

Kogu Eesti ühiskonda tabasid 1939 ja järgnevatel aastatel vapustused, mis ei läinud mööda ka kogudusest. Toimus totaalne, kogu elukorraldust hõlmanud riigivõimu vahetus, küüditamised, mobilisatsioonid, sõda... Märtsipommitamises aastal 1944 kaotas Tallinna metodisti kogudus oma hoone Veerenni tänaval, hävisid arhiividokumendid, kirikuraamatud, nimekirjad jm. Nõudis palju tööd ja aega, kuni vend Oskar Kornelil õnnestus taastada liikmete nimekiri ja kirikuraamatud. Nendest võib välja lugeda üsnagi palju inimeste käekäigu kohta. Lisaks sõjajärgse aja raskustele ja linna (sh Apteegi tänava hoone) taastamistöödele võõrandati nõukogude võimu poolt Sitsi tänaval asunud Petlemma palvela, kus kogudus oli peale põlengut teenistusi pidanud. Alates 16. juulist 1950 hakkas koos eestlastega ka palju teistest rahvustest inimesi käima Mere puiestee kirikus. Selles hoones, mida jagati advendistidega, oldi pikka aega allüürnikeks. Jumal saatis Tallinnasse ka vaimuliku ärkamise, mis kirikud rahvaga täitis.

Foto erakogust

Tallinna koguduse hingehoiutöö hingeks on viimased kakskümmend viis aastat olnud õde Helgi-Anne Trumm, kes 27. märtsil tähistas 85. sünnipäeva.

Täname teda selle veerandsajandi pikkuse südamega tehtud töö eest! Märkamisele, hoole- ja ühendusepidamisele lisaks on ta hoidnud ka korras kirikuraamatuid ning süsteemi. Helgi-Anne on praegugi tänaste muutunud olude ja seniste hingehoidjate kõrgesse vanusesse jõudmise ning järelkasvu pärast südant valutamas. Ta saadab ka infolehti kaugemal elavatele koguduseliikmetele. Väärib märkimist, et Helgi-Anne on siiani aktiivne mitmes koguduse tööharus: laulab segakooris, viib läbi piiblitunde ja osaleb vaimuliku kasvu grupis juhi abilisena. Koos oma tütretütre Kristiinaga hoolitseb ta, et kõik grupiliikmed saaks õnnitletud omatehtud kaunite kaartide ja kinnitatud sünnipäevalauluga.

Pastor Toomas Pajusoo sõnul julgustagu ja innustagu armsa õe Helgi-Anne eeskuju ja entusiasm nooremat põlvkonda võtma üle hingehoidlikku hoolekannet üksteise eest.

Et meie kõigi vaim ja hing ja ihu oleks tervikuna hoitud...

ANNELI KLAUSSON

Pilguheit 25 aastat kestnud hingehoiutööle meie koguduses.

Aastad 1980-1990 olid üldise tõusu, uuenduste ja lootuste elavnemise aeg. Oldi Eestis ja välismaal aastaid ju palvetatud Eesti vabaduse pärast. Jumala armust see sündis – taastati Eesti Vabariik. Ühiskonnas toimusid tormilised muutused, teotahte aktiviseerumine, vaimne ärkamine. Õhin, rõõm ja elevus haaras südameid ja kajastus inimeste eludes. Nad olid endise surve alt vabanenud ning võisid otsida oma teed. Paljud jõudsid Jumala juurde ja kirikusse. Tuldi perekonniti, vahel ühines kogudusega isegi 30-40 uut inimest. 1992. aastaks oli Tallinna koguduse eesti liikmeskonnas ligi 800 inimest, koos vene kogukonnaga üle tuhande. Et nii suure liikmete hulgaga hakkama saada, oli vaja see jaotada väiksemateks üksusteks. Selle töö etteotsa asusid vend Harald Altok ja õed Helle Uusmäe ning Helgi-Anne Trumm. Kogudus jagati ringkondadeks ja hingehooldusgruppideks, milliste eest omakorda vastutasid kohalikud diakonid. Kõik selle töölõiguga ühinenud 20-30 koguduseliiget käisid entusiastlikult iga nädal koos, et palvetada, kasvada vaimulikult tugevamaks, uurida Pühakirjast juhatust. Muud professionaalsust polnud kui see, mis tuli Jumalalt. Neid ajendas ligimesearmastus ja hingehoiu põhimõte, et keegi ei tunneks end üksiku või kõrvalejäetuna, sest oleme ju üks pere, üks Kristuse ihu. See sisaldab väljakutset tänaselegi kogudusele – saada sõbralikuks, hingehoidlikuks kogukonnaks, kus kõigil on hea olla, ka neil, kes enam kirikusse tulla ei jaksa. Et keegi ei läheks meil kaduma. Tunneme Jumala sõnast apostel Pauluse ütlusi galaatlastele: „Kandke üksteise koormaid...” ja „...kuni meil on veel aega, tehkem head kõikidele, eriti aga usukaaslastele!”

ANNELI KLAUSSON
EMK Tallinna kogudus

On ääretu arm, milles elan …

25. jaanuaril 2017 tähistas kauaaegne EMK pastor ja endine superintendent Olav Pärnamets oma 80. juubelisünnipäeva. Oleme tänulikud Jumalale armsa venna eest, kes on nende pikkade aastate vältel osanud hinnata Jumala armu suurust.

Ta on kogenud oma elus Jumala muutvat väge juba teismelise poisina ja see arm on teda jätkuvalt kandnud kuni tänaseni. Talle meeldivad Milla Krimmi luuleread ja olgu need sulle, armas vend, juubeliaasta tervituseks ajakirja Koduteel poolt.

On ääretu arm, milles elan,
ja piiritu heldus, mis näen.
Küll nõder ja armetu olen,
kuid sellesse hingama jään …

On ääretu arm, milles elan,
mind kannavad taevased väed.
Ja kõikjal, kus liigun ja olen,
mind varjavad Jumala käed.

Tahan jäädvustada mõned isiklikud tähelepanekud venna elukäigu kohta. Tutvusin esmakordselt Olaviga aastal 1965, mil noore mehena liitusin EMK Tallinna kogudusega ja laulsin koos temaga noortekoori bassirühmas. Sellest ajast peale olen märganud, kuidas Jumal on teinud nii tema isiklikus elus, kui koguduses ja tervikuna kiriku tasandil väga palju uut, mida tasub meenutada.

Lapsepõlv ja noorusaastad Tallinnas

Olav Pärnamets on tänulik Jumalale vennastekoguduse juurtega kristliku kodu eest, kus ta kasvas üles vanemate teise lapsena. Vend Eino nägi ilmavalgust ligi paar aastat varem. Isa Johannes oli lihtne töömees, ema Meeta kodune, mõlemad tundsid suurt huvi aianduse ja mesinduse vastu. Nende kodumaja asus Lillekülas, Endla tänaval.

Kui saabusid rasked sõjapäevad, oli Olav 7-aastane. Ta mäletab Tallinna märtsipommitamist, mil Jumal hoidis nende peret. Olavi koolitee algas 1945. aastal Kevade tänava koolis, Westholmi gümnaasiumis. Eriti hästi läks poisil maadlus, kehvemini edenes aga õppimine. Olavil oli potentsiaali saada heaks maadlejaks, sest ta käis kahekordse olümpiavõitja Kristjan Palusalu trennis, võites seal endast vanemaid poisse, aga Jumalal oli tema jaoks midagi paremat varuks. 1950. aastal ühinesid Olavi vanemad Eesti Metodisti Kiriku Tallinna kogudusega ja võtsid edaspidi osa laulukooride tööst.

Olav mäletab eriliselt üht novembrikuu neljapäeva õhtut Mere puiestee kiriku väikeses saalis, kui ta oli 14-aastane. Vanemad võtsid ta palvekoosolekule kaasa, sest ta põdes kopsutuberkuloosi. Koosoleku lõpul küsis vend Aleksander Kuum sõbralikult: „Kas täna on siin keegi, kes tahab oma elu Jumalale anda?" Tol õhtul oli Olav esimene, kes tõusis ja ütles: „Mina tahan järgida Jeesust!" Sellest hetkest peale Olavi elu muutus – temast sai Jumala laps. Kui kogudusevanem Hugo Oengo ta eest palvetas, sai ta oma raskest haigusest peagi terveks. Enne Jumala imelist sekkumist oli Olav olnud üsna täbaras olukorras. Ta on ise avalikult tunnistanud, kuidas ta põhjustas koolis õpetajatele suurt tuska oma halva õppeedukuse ja käitumisega. Kaalukausil oli küsimus, kas teda viia 7. klassi või mitte. Kuid sellel palvekoosolekul palus ta abi Jumalalt ja Jumal tõesti aitas. Ta võis nüüd minna kooli koos Jeesusega. Üsna pea märkasid õpetajad tema õppetöös ja suhtumises suurt muudatust. Klassijuhataja oli imestunud: „Mis on teie lapsega juhtunud? Me ei tunne teda enam äragi." Olav lõpetas 7. klassi kiitusega. Selline oli Olavi uue elu algus koos Jeesusega. Temast sai hoolas kirikuskäija. Nende kodu oli sageli avatud teistele noortele, kuigi see oli stalinliku režiimi perioodil seotud suure riskiga.

Kutse täisajalisele vaimulikule tööle Paides

25. augustil 1957 ühines Olav EMK Tallinna kogudusega. Koos temaga liitus üks kena heledapäine tütarlaps Urve Taimla, kellest sai hiljem tema abikaasa.

Enne kroonusse värbamist õppis Olav õhtukoolis ja töötas tolleaegses raadiotehases RET. Pärast sõjaväeteenistust Valgevenes (1957–1960) lõpetas ta õhtukoolis 11. klassi ja töötas Ülemiste järvel bageri juhina. Hakkas laulma koguduse noortekooris. Samuti asus ta koos Urvega õppima Tallinna koguduse poolt organiseeritud nn põrandaaluses usuteaduslikus seminaris, mille nad mõlemad lõpetasid. Olav õppis ka ühe aasta Tallinna Polütehnilises Ins-

Fotod erakogust

Esimene säilinud pere pilt.

tituudis ehitust, ent kaalukauss langes rohkem vaimuliku töö poole. Jumal tegi Olavi südames eeltööd ja tollane superintendent Aleksander Kuum nägi temas täisajalist jumalariigi töötajat. Korduvad jutuajamised Jumala kutsumise teemal viisid selleni, et Olav oli valmis 1966. aasta novembris alustama vaimulikku tööd Paide metodisti koguduses ja 1967. aastal ordineeris Aleksander Kuum ta diakoniks. Peresse oli sündinud esimene tütar Kersti ja Paides sündis tütar Ülle.

Saabus kutse Jumalariigi tööle.

Paide periood oli perele tõsiseks elukooliks, kus tuli ületada mitmeid raskusi. Lisaks koguduse karjase tööle tuli Olavil olla kiriku kütja, koristaja, remondimees ja hoolitsev pereisa ühes isikus. Ta on korduvalt meenutanud, kuidas ta noore mehena astus esimest korda kantslisse ja nähes enda ees põhiliselt vanematest õdedest koosnevat kogudust, tundis suurt kohmetust. Kuid Jumala Vaim julgustas teda sõnumiga Jeesuse ristilöömisest (Jh 19:26–27): *Kui nüüd Jeesus nägi risti kõrval seismas oma ema ja jüngrit, keda ta armastas, siis ta ütles emale: „Naine, vaata, see on su poeg!" Seejärel ütles ta oma jüngrile: „Vaata, see on su ema!" Ja selsamal tunnil võttis jünger ta enda juurde.*

Noor Olav tajus korraga, et Paide kogudus on nagu tema ema, keda ta peab armastama ja teenima. See teadmine andis talle jõudu ning ta võis peagi kogeda, kuidas kogudus teda armastab ning tema perest hoolib. Kolm aastat Paides oli õnnistatud aeg. Olav õppis kogudust teenima mitte ainult sõnaga, vaid ka lauluga, ja selle eest tuleb öelda tänusõnu Urvele. Nende duett on paljusid rõõmustanud jumalateenistustel ja koguduseliikmete sünnipäevadel.

Pikaajaline vaimulikutöö Tallinnas

1. juunil 1970 määrati Olav teenima Tallinna kogudust koos staažika venna Hugo Oengoga. Tema kõrval õppis Olav otsima Jumala sügavusi ja omandas vaimulikus töös praktilisi juhtimiskogemusi. Olavi teenimistöö Tallinnas võib jagada kaheks: töö ordineeritud vanemana pastori ametis (1970–2014) ja EMK superintendendina (1979–2005).

Mured ja rõõmud on alati käinud käsikäes. Tallinnas sündisid Olavi peresse tütar Eve ja pesamuna Andres. Suureks kaotuseks oli lähedaste ja kallite inimeste lahkumine igavikku: isa 18. oktoobril 1980, ema 23. novembril 1991, tütar Ülle 8. novembril 2003 ja vanem vend Eino 11. novembril 2007. Täna tunneb Olav aga koos perega rõõmu mitmest lapselapsest.

EMK superintendent

Pärast Hugo Oengo surma ja Aleksander Kuuma pensionile jäämist valiti Olav Pärnamets 1979. aastal EMK superintendendiks. Ta teenis sellel vastutusrikkal ametipostil 2005. aastani, jätkates siis tööd Tallinna koguduse vanempastorina kuni pensionile jäämiseni 2014. aasta juunis.

Jumal on saanud venda kasutada oma tööriistana ja sündinud on tõepoolest suured imed. Tema superintendendi ametiaja jooksul on asutatud EMK Teoloogiline Seminar (1994), SA Giideoni laager (1995), MTÜ Lastekeskus Tähetorn (2001), rajatud uusi EMK kogudusi, mis on senini püsima jäänud ja mille jaoks on ostetud uusi hooneid või kohaldatud jumalateenistuste läbiviimiseks (Narva, Räpina, Kärsa, Ahja Misjonikeskus, Keila, Paldiski, Võru, Kohtla-Järve, Aseri, Jõhvi Petlemma, Viitka, Sillamäe, Sakussaare, Kunda), samuti on ehitatud uusi kirikuhooneid (Pärnu Agape, Balti Misjonikeskus Tallinnas (praegu tuntud kui Tallinna

Urve ja Olav Pärnamets Olavi 80. juubelil.

metodisti kirik) ja Püha Luuka kirik Tartus).

Olav Pärnamets on Eesti Kirikute Nõukogu üks asutajaliikmeid 1989. aastal ja oli aastaid selle asepresident, Eesti Evangeelse Allianssi president, EEA palvus-hommikusöökide toimkonna liige ja kristliku raadiojaama Raadio7 juhatuse liige, Hugo Lepnurme nimelise Orelifondi nõukogu liige ning 76 väljaandes ja 40 keeles ilmuva ajakirja Päevasõna (inglise k *Upper Room*) esimene toimetaja Eestis. Eesti Vabariigi President on teda autasustanud Valgetähe III järgu teenetemärgiga kirikuelu edendamise eest.

Tegevus väljaspool Eestit

Superintendendi ametis pidi Olav Pärnamets sageli esindama kirikut välismaal. Tema esimeseks välisreisiks oli vend Eduard Raua matus Rootsis (1975). Ameti tõttu on ta osalenud paljudel ÜMK peakonverentsidel, ÜMK Põhja-Euroopa keskkonverentsidel ning muudel kiriku konverentsidel ja seminaridel USAs, Inglismaal, Rootsis, Soomes, Taanis, Norras, Kanadas, Kreekas, Kreetal, Keenias, Filipiinidel, Singapuris, Koreas, Brasiilias, Lõuna-Aafrikas, Itaalias, Iisraelis ja võib-olla mujalgi veel, mida ei oska meenutada. Olav on esindanud meie kirikut Metodisti Maailma Nõukogus alates aastast 1981 kuni aastani 2004. Ta on olnud nõukogu Eksekutiiv- ja Evangelismikomitee liige ning aastail 1996–2001 üks MMN Presiidiumi üheksast liikmest, kelleks ta valiti MMN konverentsil Rio de Janeiros augustis 1996. Aastal 2004 valiti Olav Pärnamets MMN Jeruusalemma Ordu liikmeks *(The Honorable Order of Jerusalem)*, mis annab talle õiguse jätkuvalt osaleda MMN konverentsidel, nüüd juba auliikmena.

1978. aastal nimetati ta USA Tennessee osariigi aukodanikuks ning 1996. aastal Asbury Teoloogilise Seminari audoktoriks. Lihtsast Lilleküla poisist on sirgunud alandlik Jumala sulane, kes on öelnud oma teenistuse kohta: „Nende aastatega olen õppinud tundma põhiliselt üht: Jumalal on palju rohkem armu kui minul viletsust."

TOOMAS PAJUSOO
Tallinna koguduse pastor

EMK Narva koguduse taastamise 50. aastapäev

Alates 1940. aasta suvest, kui tuli nõukogude võim, lõppes ka Narva metodisti koguduse tegevus. Konstantin Wipp oli viimane pastor Narvas enne sõda aastatel 1939–1940. Narvale osaks saanud häving Teises maailmasõjas peatas metodistide tegevuse Narvas.

Aastal 1964 andis üks eesti õde, Linda Kukka, avalduse Tallinna metodisti kogudusse astumiseks. 1965. aasta 18. aprillil õnnistati ka Johannes Kastan koos abikaasa Mariaga Tallinna metodisti koguduse liikmeks. Peagi tuli pastor Aleksander Kuuma poolt soovitus Narva metodisti koguduse taasasutamiseks. Johannes Kastan määrati Narva metodisti koguduse grupi juhatajaks.

Samal aastal tegi Rakvere metodisti koguduse pastor Johannes Lilleorg ettepaneku liita Narva metodistide grupp Rakvere kogudusega. Superintendent Aleksander Kuum tervitas seda ettepanekut ja otsus viidigi täide. Nüüd saadi Narvas metodistidena tegutseda.

18. septembril 1965. aastal toimus õde Linda Kukka Narva kodus esimene armulaud juba metodisti koguduse nime all, vend Johannes Lilleoru juhtimisel.

Metodisti kogudus Narvas sai ametlikult registreeritud 12. veebruaril 1967. aastal Narva baptisti koguduse majja Taime tn 2. Järgmise aasta 14. jaanuaril õnnistas A. Kuum vend Gustav Roosaare Narva metodisti koguduse diakoniks, kinkides ka kogudusele karika. Liikmeskond suurenes. Roosaare eestvõtmisel osteti 1969. aasta kevadel koguduse liikmete poolt annetatud rahaga maja, mis sai vormistatud Gustav Roosaare tütre nimele, sest koguduse nimele ei lubatud maja osta. Maja ostuks annetasid ka A. Kuum ja vend Heino Laine. 1969. aastal ilmus vend Roosaare kutsel uude majja ka vend Kastan ja annetas 70 rubla maja kulude katteks. Seni oli vend Roosaar üksi juhtinud 20-liikmelist õdede peret.

22. juunil 1969 toimus metodisti koguduse hoone õnnistamine aadressil Roheline 12, teenistusel osales superintendent A. Kuum.

1970. aastal sai vend Roosaar Jõhvi linnast noore abilise, vend Heino Laine, kellest sai uus Narva metodisti koguduse pastor, kes töötas Narvas ligi kaks aastat. 1970. aasta jõuludeks oli Narva metodisti koguduses 30 liiget. 1973. aastal andis nõusoleku Narva metodisti kogudust

Fotod: Narva kogudus

Peeter Piirisilla ametisse õnnistamine 1977.

pastorina teenida Peeter Piirisild, kes oli juba varem mitu korda Narva kogudust külastanud. Kokkuleppe kohaselt käis P. Piirisild Narvas kaks korda kuus. Vahepeal asendasid pastorit Johannes Kastan ja Gustav Roosaar. 1974. aasta mais õnnestus Peeter Piirisillal vahetada korter Tallinnast Narva, kuid asjaajamine võttis tervelt kaks kuud. 1974. aasta 1. juunil, Nelipüha laupäeval, jõudis vend Piirisild Narva pastoriks ja võis koos sealsete vendade ja õdedega rõõmsalt tunnistada aulist Issandat, kelle läbi on kõik võimalik.

1976. aasta detsembris õnnistas superintendent Hugo Oengo Peeter Piirisilla Narva metodisti koguduse diakoniks, järgmise aasta septembris aga Narva koguduse pastoriks (vanemaks).

1981. aastal pöördus Peeter Piirisild Narva linnapea poole suuremate ruumide asjus. Imekombel anti valida kolme peatselt vabaneva maja vahel, millest kõige sobivamaks osutus Fedjuninski tn 4 (nüüd Rakvere tn 4). Koguduse juhatuse ja kirikuvalitsuse nõusolekul otsustati maja vastu võtta. Mais 1982 vabanes maja elanikest, kes said parema elamispinna. Sama aasta lõpul saadi Narva täitevkomiteest luba maja pühakojaks ümber ehitada. Alles 1983. aasta mais võis alustada remonttöödega, mis kestsid ligi kolm ja pool aastat. 22. juunil 1986 pühitses piiskop Ole E. Borgen sisse Narva Rahu kiriku aadressil Rakvere tänav 4. Pühitsemisel osales ka EMK superintendent Olav Pärnamets. Koguduses toimusid jumalateenistused eesti, soome ja vene keeles. Venekeelsed teenistused olid vahepeal kasvanud kõige arvukamateks. Koguduseliikmete arv oli kasvanud sajani.

2005. aastal võttis EMK aastakonverentsil Tallinnas sõna pastor Peeter Piirisild, kes kurtis, et kuigi igal aastal lõpetab teatud arv vendi vaimuliku seminari, ei ole ükski nendest nõus minema metodisti koguduse pastorina tööle Narva. Samal aastal lahkus pastor Peeter Piirisild emerituuri, uueks pastoriks määrati EMK Sillamäe koguduse pastor Vladimir Beregovoi, kes teenis kogudust kuni 2010. aasta 4. juulini, mil Narva koguduse pastoriks määrati EMK aastakonverentsi prooviliige Erkki Sepp.

Kui Erkki Sepp oli asunud teenistusse EMK Narva koguduses, selgus hoone halb olukord ja vajadus remondiks. Sel ajal toimusid eesti- ja venekeelsed jumalateenistused. Eesti teenistustel osales 6 inimest, kellest neli elas Narvas, kaks eestlasest koguduseliiget tervislikel põhjustel jumalateenistustel ei käinud. Venekeelsetel teenistustel oli osalejaid veidi rohkem, isegi kuni 12 inimest, kuigi koguduseliikmeteks pidas ennast 5 inimest. Esimesed inimesed, keda Erkki Sepp 2010. a juulis kogudusse vastu võttis, olid tema abikaasa Leeni Sepp ja Rufina Chesnokova.

2010. aasta sügisest alustati koguduses laste pühapäevakooli tööga. Kui kogudusega liitus Elena Simankova, saime kogemustega noortetöö juhendaja. Praegu toimub koguduses laste pühapäevakooli töö, noortetöö, palvetunnid ning eesti- ja venekeelsed jumalateenistused. Rõõmustav on, et meie noored osalevad aktiivselt koguduse töös – ülistusgrupis, jõululapse misjonis, noored teevad kaasa koguduse üritustel ja kiriklikel pühadel, lapsed laulavad. Jumala armust on näha, et kogudusel on tulevikku. Praegu edeneb küll rohkem venekeelne töö, aga loodame ka eestikeelse töö elustumist.

ERKKI SEPP
EMK Narva koguduse pastor

4. 07. 2010 Erkki Sepp õnnistatakse EMK Narva koguduse pastoriks. Fotol Raissa ja Vladimir Beregovoi, Taavi Hollman, Peeter Piirisild, Erkki ja Leeni Sepp.

Lühitutvustus

Raamat “Minu Iisrael”

Autor Margit Prantsus:
Kolme Iisraeli-aasta jooksul jõudsin elada religioosses juudi peres, õppida heebrea keelt ja muusikat ning kohtuda tõesti omapäraste inimestega, kelle hulka sattusid poliitajaloolane, sabatihommikused "joodikud", ministrid, araablastest aednikud, professorid, psühholoogid... Katsusin mõista iidsete kommete tausta ja üritasin tõlkida sabatit eesti keelde. Avastasin ka neid vaatamisväärsusi, millest turist aimu ei saa. Iisraellaste seas võib nõutult kõrvaltvaatajaks jääda või saada hingelt aina rikkamaks. Või jõuda seisukohale, et selle maa inimesed on põikpäised, kuid targad ja südamlikud. Kolme aabrahamliku usundi – judaismi, kristluse ja islami – ristumispunkt Jeruusalemm, mida võib õigusega pidada maailma nabaks, sai mulle koduseks ja armsaks. Tõin Iisraeli ka Eestisse kaasa: heebrea keelt kuulen ja õpin edasi, juudi kultuurist räägib meiegi raadio ning mul on alles head lõunamaa sõbrad.

Meie sõbrad: Mary Ann Smith

PEREKOND

Kasvasin üles farmis Kansase osariigis. Mul oli kolm vanemat venda ja me kõik töötasime traktoril, lüpsime lehmi ja toitsime sigu. Sealt sain hea väljaõppe ja kogemuse, mis on mind aidanud misjonitöös.

Olen olnud abielus 51 aastat. Abikaasa Rex töötas 35 aastat hambaarstina. Meil on kaks last ja kolm lapselast. Minu vanemad kuulusid Ühinenud Vendade Kirikusse (Evangelical United Brethren Church), mis ühines 1968. aastal metodistidega, moodustades Ühinenud Metodisti Kiriku. Minu abikaasa oli pärit metodisti perest ja nii ühinesime mõlemad Tulsa metodisti kogudusega. Olen suhelnud aastate jooksul paljude uskkondadega ja see on mind vaimulikult rikastanud.

Fotod eakogust

HARIDUSLIK TAUST

Olen lõpetanud Kansase Ülikooli nii majanduse kui õenduse erialal. Töötasin meditsiiniõena, kliiniku juhatajana ja õpetasin üliõpilasi. Vabatahtlikuna olen kaasa aidanud mitmesugustes haridus- ja tervishoiuorganisatsioonides, olen juhtinud 25 aastat Asbury metodisti koguduse välismisjonit, praegu aitan kaasa Tulsa Ülikooli (Oklahoma) välistudengite kristlikus teenistuses.

KONTAKTID EESTIGA

1980. aastatel asus emeriitpiiskop Ole Borgen õpetama Asbury seminaris. Meie kogudus otsustas teda toetada. Piiskop Borgen omakorda rääkis meile Asbury seminari õppima tulnud eesti teoloogiaüliõpilasest, kes vajas samuti toetust. Selleks oli Andrus Norak, kes veetis enne õppetöö algust perega mitu kuud Tulsas. Sel ajal külastas meid Olav Pärnamets, samuti tekkis side Eestiga dr Tom Harrisonil, kellest oli saanud Asbury seminari õppejõud. 1994. aastal sai teoks meie esimene reis Tallinna, mille tulemusena tegime otsuse toetada Eesti Metodisti Kirikut järgmised kümme aastat. See koostöö kestab tänaseni.

EESTI SÕBRAD

Eesti Sõprade ühenduse organiseeris John Trundle. Sain kutse esimesele koosolekule ja olen sellest alates osalenud pea kõigil aastatel, hiljem juhatuse liikmena. Aastaid oli minu ülesandeks koosolekute organiseerimisega seotud sekretäritöö ja rahaasjad. Eesti sõprade iga-aastane koosolek on alati meenutanud perekondlikku osadust. Olen külastanud Eestit kokku 26 korral, ühel aastal kaks korda. Olen juhtinud vabatahtlikke gruppe seoses Balti Misjonikeskuse ehitusega, Giideoni laagri rajamisega ja Agape keskuse tegevusega Pärnus. Alates 2016. aastast kuulun EMK Teoloogilise Seminari eestseisusesse ja jätkan seoses sellega Eesti külastamist iga aasta juunikuus. Ootan põnevusega Eesti sõprade kokkusaamist sel aastal Tallinnas!

EESTI JA EESTLASED

Olen õppinud igal aastal midagi uut Eesti kohta, mida võin pidada juba oma teiseks koduks. Nii kiriku kui kogu ühiskonna ülesehitamine on olnud muljetavaldav. Me lootsime, et see toimub kiiremini, kuid täna teeb rõõmu tegelike võimaluste ärakasutamine. Eesti metodistid näevad oma missiooni ka teiste rahvaste aitamises nii seminari kui misjonigruppide töö kaudu. See kõik on toimunud Eesti ühiskonna üldise sekulariseerumise taustal. Mina näen siin enda jaoks väljakutset jääda ustavaks meie sõprussuhetele ja julgustada ka teisi meie kogukonnaga liituma, et võita Eestimaa Kristusele. Julgustav on näha visiooniga noori, kes hakkavad kujundama ühiskonda ja kirikut. Rahalisi vahendeid praegu napib, kuid koostöö annab alati lootust arenguks. Oluline on tähele panna vanema põlvkonna kogemusi, kaasata kõiki vanuserühmi, viia evangeelium kirikuseinte vahelt välja ja mitte unustada palvetamist.

Olen õppinud tundma eestlasi kui väga musikaalseid, intelligentseid, viisakaid ja ettevõtlikke inimesi, kes armastavad loodust ja on loomingulised.

Vaatamata sellele, milliseks kujuneb Ühinenud Metodisti Kiriku tulevik, on alati lootust neil, kes jäävad ustavaks Jumala sõnale ja tahtele.

Küsitles TARMO LILLEOJA

In memoriam diakon Leonhard Kangro

24. 2. 1921–9. 3. 2017

Üks vana võitleja on „pannud usurelvad maha ja läinud lahingust koju rahusse”, nagu ütleb üks meie kiriku laule. Issand kutsus vend Leo – nõnda teda koguduses kutsuti – enda juurde rahusse oma kodust Tartus.

Leonhard Kangro oli pärit Valgamaalt, Aakre vallast. Tema koolitee algas Puka algkoolis. Õpingud jätkusid Valga Gümnaasiumis, mille Leo lõpetas 1941. a suvel, paar nädalat enne sõja algust.

Leol oli soov õppida edasi õigusteadust Tartu Ülikoolis, ent alanud sõda ja soov kaitsta isamaad tõmbasid sellele plaanile kriipsu peale.

Maikuus 1943 astus Leo Soome armeesse. Ta sai väljaõppe Taavetti allohvitseride koolis ning osales Viiburi ja Vuokse tõrjelahingutes, mille eest sai I klassi Vabadusmedali. Augustis 1944 tuli Leo koos teiste soomepoistega Eestisse tagasi, lootes vastu seista idast pealetungivale Punaarmeele. Eestis määrati ta Keila-Joa luurekooli. Edasi läks teekond Saksamaale. Tšehhis langes vangi ja tegi läbi nn Tšehhi põrgu. Tšehhist toodi Riia vangilaagrisse, kust Leo 1946. a põgenes. Järgnesid seitse metsavenna-aastat. 1953. aastal võttis KBG ta Tartus kinni ja talle määrati 25+5 aastat vangistust „kodumaa reetmise” eest. Õnneks ajad muutusid ja juba 1956. a sai Leo kodumaale tagasi.

Veel enne kinnivõtmist jõudis vend Leo abielluda Tartu metodisti koguduse liikme, noore neiu Johanna Oravaga. Tartus tagasi, nägi Leo oma esmasündinud poega Toivot, kes sündis tema vangilaagri-ajal. Sellest ajast peale on vend Leo ka aktiivselt kaasa teeninud Tartu koguduses.

1958. a Haapsalus toimunud aastakonverentsil ordineeriti ta diakoniks.

Vend Leo oli mees, keda iseloomustab ustavus Issandale ja diakonikutsumuse vankumatu täitmine. Ta teenis sõna otseses mõttes kuni oma elu viimaste päevadeni neid inimesi, kes ise ei pääsenud kodust välja. Paljude jaoks olid rõõmsaks hetkeks päevas vend Leo külaskäigud ja hiljem, kui tervis enam nii palju ei lubanud ringi käia, siis telefonikõned. Lisaks sellele veel tähtpäevadel meeles pidamine isiklikult kirjutatud kaartidega. Just vend Leo kaudu said paljud osa ka meie kiriku väljaannetest. Ta tellis oma raha eest paljudele koguduseliikmetele koju ajakirja Koduteel ning saatis laiali kümnete kaupa Päevasõnu.

Kui koguduses olid 1990. aastate alguses keerulised ajad, siis võttis vend Leo koos diakon Villu Eenkiviga koguduse juhatamise vastutuse enda kanda, et hoida kogudust. Ta armastas väga noori ja julgustas neid igati kaasa teenima küll sõna, küll laulu ja muude ettevõtmistega. Väga oluline on tema töö ka koguduse ajaloolise asupaiga tagasisaamisel omandireformi käigus.

Peale koguduse teenimist oli vend Leo aktiivselt tegev ja juhtis ka mitmeid organisatsioone: Eesti Vabadusvõitlejate Liit, Soomepoiste Pärimusühing, Eesti Endiste Poliitvangide Tartu Ühendus, Tartu Tamme Lions-klubi (asutaja ja esimene president). Lisaks mitmetele medalitele ja ordenitele oli vend Leo autasustatud ka Kotkaristi IV klassi teenetemärgi ja Soome Valge Roosi I klassi medaliga.

Jääme soojade mälestustega meenutama head kaastöölist Issanda viinamäel. Vend Leo tehtust jääb maha palju silmaga nähtavat vilja. Ent palju on ka sellist, mida ta külvas armastusega inimsuhetesse ja mille vilja ei näe enne kui igavikus.

Oleme Tartu kogudusega tänulikud armsa venna pika elu ja ustava teenimise eest. Andku koguduse Issand talle hingamist oma vaevanägemisest ning asetagu ta oma pühade hulka oma valguse riigis!

Tartu Püha Luuka koguduse nimel
pastor PRIIT TAMM

Kutsutud ja läkitatud

Meil on kombeks rääkida jumalameestest ja -naistest. Loeme Pauluse kirju ja imetleme tema kogu südamest tulevat ja omakasupüüdmatut teenimistööd koguduste heaolu nimel.

Vana Testamendi lehekülgedelt leiab lugeja samuti suure hulga kohtumõistjaid, kuningaid ja prohveteid, kes täitsid Jumala kutse peale oma osa. Nimekirja võiks jätkata Jumala pühadega alates algkiriku aegadest kuni tänapäevani välja. Nad kõik on vastanud Jumala kutsele ja täitnud oma osa.

Kutsutud

Kui jälgime nende möödunud aegade pühakute elu ja teenimistööd Issanda põllul, võime tõdeda, et nad kõik olid oma ülesande täitmiseks kutsutud Jumala poolt. Seega räägime meelsasti kutsumusest, kutsest teenistusse, tööalasest kutsumusest jne. Kutse tähendab Issanda juurde tulemist vastusena Tema poolt esitatud kutsele. Jumal esitab kutse ja inimene vastab kutsele allutades end kutse esitajale.

Evangeeliumides kutsus Jeesus jüngreid isiklikul viisil ja Apostlite tegudes kutsus Jeesus paganate apostlit Paulust – samuti personaalsel viisil. Nii jüngrid kui Paulus võtsid vastu kutse kasvada koos Issandaga ja valmistuda ülesandeks, mille täitmiseks kavatses Issand neid hiljem välja läkitada. Vaevalt, et neil enestel oli ettekujutus eelseisva töö sisust või nõuetest sel ajal, kui nad kutsele vastasid.

Kutsututena polnud neil vaja muretseda tulevaste ülesannete sisu või enda sobivuse pärast selleks tööks, kuna see oli kutsuja mure. Kutsutuina võisid nad usaldada kutsuja professionaalsust, kuna kutse esitaja Jeesus Kristus teadis täpselt, keda ja mille jaoks Ta kutsus. Jüngrid võisid siis üsna lihtsalt anda end üle Issanda poolt kavandatavasse protsessi, kasvamaks neile igaühele eraldi kavandatud ülesande tarvis. Neid oli kutsutud ühiseks missiooniks, et täita selles just igaühele mõeldud osa.

Läkitatud

Kutse teenimistööks on siiski alles „pool tõde”. Kui kutsega ei kaasne läkitamist, võib see jääda täide viimata õhku rippuma. Kutse ilma läkitamiseta on otsekui kirja kirjutamine ja ümbrikusse asetamine, jättes see postitamata. Kiri on valmis, kuid ei täida kunagi oma eesmärki.

Läkitamine ei realiseeru ilmtingimata kohe koos kutse saamisega, kuna meie inimestena vajame sageli aega kasvamaks „Issanda hoones”, et olla ühel päeval valmis minema. Kutse on teadmine sellest, et ühel päeval saabub aeg minemiseks.

Paulus valmistus peale kutse saamist kolm aastat, enne kui ta teele saadeti (Gl 1:1–24). Jüngrid kutsuti küll Jeesuse juurde juba evangeeliumide esimestel lehekülgedel, aga nende läkitamisest loeme alles pärast kolme ja poole aasta möödumist, mil ülestõusnud Kristus saatis nad isiklikult teele. Jeesus ütles nüüd neile taas: „Rahu teile! Nõnda nagu Isa on läkitanud minu, nõnda saadan ka mina teid.” Kui Ta seda oli öelnud, puhus Ta nende peale ja ütles neile: „Võtke vastu Püha Vaim!” (Jh 20:21–22)

Jüngrid olid nüüd lõpuks valmis minema, kuigi võisid ise veel teisiti arvata. Jeesus aga oli veendunud nende läkitamise sobivuses. Ta läkitas neid samamoodi, nagu Isa oli läkitanud Teda. Kutse puhul oli nende sõnakuulelikkust kaalutud kutsele vastamises, nüüd kaaluti seda läkituse järgimises. Kui nad varem olid usaldanud Jeesust kutsujana, oli nüüd aeg usaldada Teda ka läkitajana.

Nii kutsumine kui läkitamine on Jumala töö. Kui Issand Jeesus läkitab oma kutsutud, siis Ta teab, mida teeb. Läkitamise hetkel ei pea keegi vaatama iseendale, vaid üksnes läkitajale ja nägema oma väiksuse ning ebakindluse asemel Teda. Kui Issand Jeesus läkitab sind, hoia pilk Temal ja looda Tema peale. Läkitamine on algus kutse realiseerumisele. Kui jüngrid poleks omal ajal julgenud teele asuda, siis poleks me tänapäeval midagi teadnud neile esitatud kutsest. Alles läkitatu teeb Jumala väes nähtavaks selle kutse, mis varem on külvatud tema südamesse. Alles minemine toob esile kutse viljad. Kutse ilma selle järgimiseta jääb ainult vaikseks saladuseks. On väga kurb, kui kutsutu ei julge välja minna, kui Issand on teda läkitanud.

Mine ja käi Issanda tahtmises

Miks ma kirjutan sulle kutsest ja läkitamisest? Soovin, et sa mõistaksid, kuidas alles läkitamine muudab kutsumise tõelisuseks. Me tuleme Kristuse juurde kutsututena ja läkitatutena elame me reaalsuseks Tema ülestõusmise elu. Jeesus ootab, et me läheksime välja, kuna Ta soovib, et meile usaldatud kutse saaks avalikuks tervele maailmale. Võtmeks Issanda teenri rännakul on meenutada igal hetkel oma läkitajat. Ta ei tohi Teda kunagi unustada. Jeesus jättis oma eluga meile eeskuju. Ta ei unustanud oma läkitaja tahet, kuigi Tema ümber oli palju neid, kes tahtsid oma osa.

„Mina ei ole tulnud taevast täitma oma tahet, vaid selle tahet, kes mind on läkitanud.” (Jh 6:38) Issanda teener täidab alati oma läkitaja tahet, ta rändab oma läkitaja – Issanda Jeesuse – väes ja tema juhtimisel. Issanda teenrina tabab sind alati kiusatus teenida teisi isandaid, kuid ainult üht on sind saadetud teenima – sinu läkitajat.

Jumala teenijal on alati oht, et tema kutsejärgne teenimistöö muutub inimeste vajaduste puhul millekski muuks. Alati leidub neid, kes tahaksid suunata sinu elu teenima nende kutsumust. Nad soovivad, et sina teeksid seda, milleks on kutsutud neid, kuid mille täimisest nad keeldusid. Kui meelsasti nad näeksid sind realiseerimas seda elu, mida nad ise ei tahtnud elada. Kui sa kõnnid oma teed Issanda Jeesuse läkitatuna – tunne siis oma kutsujat ja läkitajat nimepidi. Pöördu ikka ja jälle Tema palge ette otsima õiget suunda – küsi Temalt, see on Tema mure. Tema sind läkitas ja viib sind ka sinna, kus soovib sind näha oma käte ja jalgadena.

Haara kinni sellest kutsest ja asu teele, kui Issand sind läkitab. See on võrratu elukestev teekond.

JORI BRANDNER
Soome Metodisti Kiriku Kuopio ja Oulu koguduste pastor

Ajakirjast Rauhan Sanomia 6/16 tõlkinud Heidi Pajusoo

Paasapüha – JUUTIDE ESIMENE USUPÜHA

MARGIT PRANTSUS

Miks paasapüha tähistatakse?

Paasapüha on esimene kolmest palverännu pühast, mis on sajandeid ja aastatuhandeidki juute igal aastal Jeruusalemma toonud. Kevadisel paasapühal, kevad-suvisel nädalatepühal (nelipühal) ning sügisesel lehtmajadepühal on vähemalt 13-aastased juudisoost meesterahvad vastavalt Vanale Testamendile ikka Jeruusalemma pidanud kogunema. Kui kahe aastatuhande eest Jeruusalemma südames veel tempel seisis, koguneti sinna suurtes hulkades ning tähistati igal aastal neid kolme usupüha suure pidulikkusega. Praegu, mil templit enam ei ole, on paljuski ka vaibunud pühadeks üles Jeruusalemma minek, kuigi turismi kõrghooaeg tabab Iisraeli neil aegadel ehk juudi kolme tähtsama religioosse püha ajal siiski.

Paasapüha sai alguse ühel Egiptusemaa ööl üle 3300 aasta tagasi, kui surmaingel läks välja, et teoks teha Jumala saadetud kümnes nuhtlus – kõigi esmasündinute surmamine egiptlaste peredes. Lepingu tõttu, mis iisraellastel oli Jahvega, möödus surmaingel heebrealaste majadest, mille uksepiidad olid Jumala korralduse kohaselt talle verega määritud.

Pühiks üles Jeruusalemma! Paasapüha ajal on Nutumüüri äärde kogunenud u. 70 000 inimest.

Huvitav on ka märkida, et Vanas Testamendis leidub 50 viidet paasapühale, mis on palju rohkem kui teiste pühade kohta. Ka see näitab paasapüha tähtsust juudi ühiskonnas ja kinnitab, kui keskne on see juudi kultuuri ja identiteedi mõttes. Üks Toora viiest raamatust on mitmetes keeltes lausa selle järgi nimetatud – näiteks meie keeleruumile üsna tuttavates vene ja inglise keeles, tähendades tõlgitult „väljaminekut". Tegemist on Egiptusest lahkumisega. Uues Testamendis mainitakse samuti paasapüha suhteliselt palju – 20-30 korda.

Paasapüha on juutide jaoks aasta kõige erilisem püha. Selleks tehakse ettevalmistusi rohkem kui mistahes muuks pühaks. Selle juurde kuuluvad erilised koššer-reeglid eesotsas *chametsi* ehk haputaigna kõrvaldamisega tervest majapidamisest. Nii suuri ja tõsiseid ettevalmistusi ei ole tarvis teha mitte ühegi teise püha jaoks aastas.

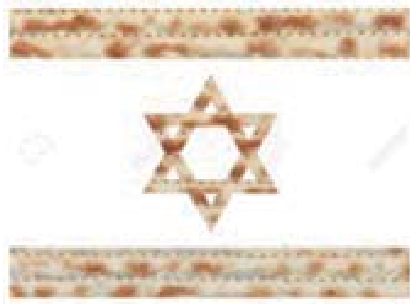
2011. aastal eesti keeles ilmunud „Suur piiblileksikon" kirjutab paasapüha kohta, et Egiptuses pidid

Samaarlaste paasapüha. Iisraeli keskosas on säilinud väike samaarlaste kogukond, üks kahest grupist, kes veel tänaseni vanaaegsel viisil paasatalle röstib.

iisraellased selleks päevaks erilisel viisil valmistuma, nende jaoks oli see ühtlasi ka usuproov. Iga perekonnapea pidi oma pere tarvis välja valima aastase veatu isase lamba- või kitsetalle. Kui perekond oli liiga väike ega suutnud tervet talle üksinda ära süüa, siis pidid nad oma naabritega ühise söömaaja korraldama. Loom pidi tapetama 14. niisani õhtul, see tähendas päikeseloojangu ja pimeduse saabumise vahepeal. Veri pidi iisopikimbuga iisraellaste majade uksepiitadele ja pealispuudele määritama, pärast seda ei tohtinud sellest uksest kuni hommikuni keegi väljuda. Talled valmistati ette majades, nad pidi praetama koos pea, jalgade ja sisikonnaga. Ei tohtinud murda looma luid ega süüa teda toorelt või keedetult. Söömaaja juurde kuulusid veel hapnemata leivad ja kibedad rohttaimed. Kõik jäägid pidi ära põletatama ja sööjad pidid teeleminekuks valmis olema.

Sellal kui iisraellased oma paasasöömaaega pidasid, tappis Jumal samal ööl kõik Egiptuse inimeste ja pudulojuste esmasündinud. Iisrael jäi puutumata tänu paasatalledele, kes olid esmasündinute eest surnud. Seega oli tee rahva väljarännuks vaba. Selle Jumala põhjapaneva päästeteo mälestuseks, mis Iisraeli Egiptuse vangipõlvest vabastas, pannakse Jumala käsuseadusesse kirja, et tõotatud maa pärimise järel tuleb igal aastal paasapüha korrata ja seda ilmtingimata seoses hapnemata leibade pühaga. Nii tähistatakse tänaseni paasapüha Jumala suure päästeaktsiooni mälestuseks, mille käigus hinnanguliselt 600 000 heebrealast, kes üle 400 aasta egiptasi olid orjanud, Egiptusest tõotatud maa poole teele asus.

Matsa-leib on auguline. Pühade puhul nähakse vaeva kaunistustega pühademeeleolu loomiseks.

Kui anti korraldus edaspidiseks paasapüha tähistamiseks, siis oli öeldud, et kõik Iisraeli mehed pidid selleks Jahve ette ilmuma. Mitte ükski võõras, majaline ega päeviline ei tohtinud sellest Iisraeli pääsemist meenutavast osadussöömaajast osa võtta. Ostetud ori või soovi avaldav võõras võis söömaajal osaleda vaid ümberlõigatuna.

Kellel ebapuhtuse või mõne reisi tõttu polnud võimalik õigel ajal paasapüha pidada, võis seda pühitseda kuu aega hiljem tagantjärele (4. Moosese 9:10-12) ja seda nimetati väikeseks paasapühaks. Kes aga õige pidustuse sõnakuulmatuse tõttu unarusse jättis, oli sooritanud surmapatu ning ise enese jumalarahva osaduskonnast eraldanud.

Paasapühi pidi pidama alates 14. niisanikuu päevast. Paasatall valiti välja juba 10ndal kuupäeval. Paasapühade vahetus läheduses oli 15. - 21. niisanikuu päevani hapnemata leibade püha, mis ühelt poolt meenutas samuti Egiptusest väljarännakut, teiselt poolt aga oli ka lõikuspidu. Tänapäeva juudiusus ongi paasapüha ja hapnemata leibade püha kokkuvõtvalt hakatud nimetama ühe nimega – paasapühaks, mille juurde kuulub kindlasti ka *matsa*-leibade söömine.

Bdikat chamets – haputaigna otsimine. Pereisa veendub paasapüha eel isiklikult, et kogu haputaigen on majast välja pühitud ning et ühtki küpsisepurukestki majas ei leidu.

Pühad kestavad nädal aega, väljaspool Iisraeli elavad juudid tähistavad seda kaheksa päeva ning pühade esimene ja viimane päev olid juba 2. Moosese raamatu põhjal pühad kogunemispäevad, mil lubati teha vaid toiduvalmistamisega seotud töid. Iga päev toodi pühadeohvreid ja neile lisandusid üksikisikute vabatahtlikud ohvrid. Terve selle aja jooksul ei tohtinud keegi hapendatud leiba süüa ega seda isegi mitte oma majas hoida. Enne pühade lõppemist ei tohtinud värskest saagist ivagi süüa, ütleb 3. Moosese raamatu 23. peatükk. See ohver tähistas ilmselt üldise lõikuse algust.

Paasapüha ajaloost

Esimene paasatall tapeti Egiptusest väljaminemise aastal ehk üle 3300 aasta tagasi. Piibel ei kinnita üle, et paasatalle 40 aasta jooksul kõrbes rännates oleks tapetud. Kui aga iisraellased ületasid Jordani jõe ning jõudsid Kaananimaale, oli neil taas võimalik kasvatada vilja ning ka *matsa*-leiba küpsetada ja ohvreid tuua. Esimene täiemõõduline paasapüha tähistamine toimus Gilgalis, mitte kaugel Jeerikost praeguse Iisraeli riigi idapiiril.

Kui asuti elama tõotatud maale, vajus paasapüha pisut unustusse. Mõni aeg hiljem, prohvet Saamueli ajal, tuli rõhuasetus sellele pühale tagasi. Saamuel, olles suure rahvusliku ärkamise juhiks, tõi paasapühade pidamise taas au sisse. See jätkus juutide esimese kuninga Sauli valitsemise ajal ja hiljem veel kuningas Taaveti päevilgi. Veelgi suurejoonelisemaks muutus selle tähistamine siis, kui kuningas Saalomon sai valmis esimese templi umbes aastal 960 eKr. Siis puhuti *šofarit*, kui anti teada paasatalle ohverdamisest. Preestrid kandsid pidulikke rüüsid, laulsid kiitust ning ohverdasid altaril talle vere. Küpsetati paasatall ning söödi seda koos *matsa*-leibade ja kibedate rohtudega, nagu Jumala sõna oli korralduse andnud ning räägiti Egiptusest väljatulemise lugu.

Lisaks söömisele kasutati *matsat* ka templis ohvriteenistustel. Ohvrid pidid olema täielikult puhtad ning igasugune *chamets* ehk hapnenu loeti ebapuhtaks, kuna selles oli juba toimumas käärimisprotsess

– halvaksminemine oli juba alanud. Hapnemata leib aga oli puhtuse sümbol. Talmudis on öeldud, et hapnenu esindab südame kurja impulssi.

Kuigi jahutooteid paasapühade ajal süüa ei tohi, on *matsa* ise ometigi jahust valmistatud, erinevusega, et tainas ei ole enne ahjus küpsetamist saanud kerkida. Juudi rabid on lahti kirjutanud, et kogu valmimisprotsess alates jahu ja vee kokkusegamisest kuni leiva ahjust väljavõtmiseni ei tohi kesta üle 18 minuti. Võib ette kujutada, millise „paberi maitsega" on kergitamata jahust kiiruga valmistatud leib. Rangemad juudi usklikud ei lisa taignale isegi mitte muna ega soola, rääkimata muudest ainetest; kasutatakse ainult jahu ja vett.

Hilisemal ajal, kui hakati elavast Jumalast taganema ning mujalegi kui Jeruusalemma altareid ehitama, jäid siiski alles palverännakud Jeruusalemma kolmel pühal aastas, millest üks oli kevadine paasapüha. Jumal tõstis aastal 727 eKr troonile kuningas Hiskija, keda kasutas vaimulikuks äratuseks, milles suurt tähelepanu pöörati ka paasapüha tähistamisele. Hiljem aga taas taganeti, kuni kuningas Joosija avastas, et Jumala korraldusi ei ole täidetud, vanad traditsioonid on unustatud ning seetõttu asus ta neid elustama. Teine ajaraamat, mis räägib tollest ajast, mainib kuningas Joosija aja paasapüha kohta, et Iisraeli lapsed ei olnud korralikult seda püha tähistanud alates prohvet Saamueli ajast.

Juudisoost ajaloolane Simon Sebag Montefiore, kes on põhjalikumalt uurinud Jeruusalemma ajalugu ja ka pühade tähistamist selles linnas, on 2011. aastal ilmunud raamatus „Jeruusalemm. Biograafia" kirjutanud kuningas Joosija ajast Jeruusalemmas nii:

„Joosija reformid olid otsustav samm juudiusu arengus. Enne teda ei olnud temasarnast kuningat. Ta laskis ebajumalakujud Kidroni orus põletada ning kihutas meesprostituudid templist minema; ta purustas Hinnomi oru lastepõletamise ahjud ja tappis selle ebajumalateenistuse preestrid, jahvatades nende luud altarite peale. Siis pidas ta paasapüha." (lk. 84-85)

6. sajandil eKr hävitati Saalomoni tempel ning juudid sattusid Paabeli vangipõlve. Paasatalle ohverdamine, mis oli paasapüha üheks tähtsündmuseks, katkes, kuna seda tuli teostada ainult templis, mida aga enam polnud. Juudid asendasid paasaohvri palvetega, ometigi aga said nad jätkata hapnemata leibade söömist kibedate rohtudega ning Egiptusest väljatuleku loo jutustamist, nagu on traditsiooniks ka tänapäevastel paasapühadel.

Mitukümmend aastat hiljem, kui hajutatud juudid tagasi Jeruusalemma tulid ning järgmise templi üles ehitasid, taastati ohvritoomine koos samade rituaalide ja kommetega, mida oli teostatud ka esimeses templis. On teada, et templi sissepühitsemisel ohverdati 100 härjavärssi, 200 jäära, 400 lambatalle ja 12 kitse, et lepitada kaheteistkümne juudi suguharu patte. Nii pidas rahvas pärast asumiselt tulekut oma esimest pidulikku paasapüha.

Järgmistest aastasadadest täpsed kroonikad paasasöömaaegade pidamise kohta puuduvad. On aga teada, et esimesel sajandil enne Kristust peeti vähemalt osades juudi peredes paasasöömaaega. Seda peeti nii nagu Piiblis kästud – kiiruga, sandaalid jalas ja rännakukepp käes, justkui valmis reisile minemiseks, nagu iisraellased valmistusid Egiptusest lahkuma sajandeid varem.

Teise templi viimastel aastatel ehk meie ajaarvamise alguses oli paasapüha väga populaarne. Juudi ajaloolane Josephus Flavius ning Rooma ajaloolane Tacitus hindasid, et nende arv, kes aastal 65 paasapühiks üles Jeruusalemma tulid, ei olnud mitte vähem kui 3 miljonit. Seda arvu kinnitab ka Talmud.

Meie ajaarvamise algusest alates ning pärast juutide teise templi hävingut on juutidel olnud suhteliselt kibe elu. Seepärast on olnud ka raskusi kõigi pühade nõuetekohase tähistamisega, eriti suuri ettevalmistusi nõudva püha osas, nagu selleks on paasapüha.

Jätkub järgmises Koduteeles

JUUDI ANEKDOODID PAASA TEEMAL

Isa helistab pojale, kes elab teises linnas.
- Kuidas läheb, Leokene?
- Hästi, isa! Aga sinul?
- Oh, minul mitte nii eriti hästi. Otsustasime emaga lahku minna.
- Mida? Mispärast ometi?
- Ah, ei taha sellest telefonis rääkida.
- Isa, ma anun sind. Ära võta selles asjas midagi ette enne, kui ma koju tulen. Helistan kohe kõik õed-vennad läbi ja me tuleme kohale. Kas lubad, et sa enne midagi ei tee?
- Olgu, Leokene, olgu. Luban, et paasapühadeni ma ei tee midagi.
- Suurepärane. Pühadeks oleme kõik teie juures.
Pärast telefonikõnet ütleb mees naisele: „Kallis, luban, et kõik meie lapsed tulevad paasapühaks koju!"

+

Paasapüha ajal ei söö juudid tavalist leiba, vaid seda, mis meenutab matsa-nimelist krõbeleiba. Aga mis sorti juustu tuleks matsa peale sulatada, et sellest tuleks paasa-pitsa? Vastus: mazzarellot!

+

1920ndatel aastatel küsib venelane juudilt: „Miks teie rahval nii pikad ninad on?"
„Miks?" osatab juut. „Eks ikka sellest, et Mooses meid tervelt 40 aastat ninapidi mööda kõrbet vedas. Tahaksin näha, milline on teie nina 40 aastat pärast oktoobrirevolutsiooni!"

+

Itshak läheb nädal enne paasapüha ülemuse juurde ja ütleb: „Naine teatas, et homme tuleb hakata paasaeelset kevadkoristust tegema. Ei tea, kuidas oleks lugu töölt vaba päeva saamisega?"
Ülemus raputab pead: „Ei saa sulle anda vaba päeva. Meil on siingi palju tööd hetkel."
Itshak on tänulik: „Aitäh, teadsin, et sinu peale saab loota."

+

Kõik juudi pühad saab kokku võtta kolme lausega:
Meid taheti tappa. Aga me jäime ellu. Ja nüüd söögem ja joogem ning olgem rõõmsad!

Rõõmusõnum tänapäeva karjastele

Alanud aasta veebruaris oli mul eesõigus minna sõbra Taneliga misjonireisile Keeniasse, kuhu kutsus meid eesti jooksja, kes seal treenib. Jumal tegi kolme nädala jooksul rohkem kui jõuan siin kirjutada, aga nagu Johannes kirjutas evangeeliumi kokkuvõttes: „aga need on kirja pandud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg, ja et teil uskudes oleks elu tema nimes“.

Keenias algab seiklus kohe, kui kodu-uksest välja lähed – ja seda enam, kui lähed Püha Vaimu kaaskonnas. Ühel päeval, kui läksime mõne eestlasega loomi vaatama, juhatas Jumal meid hoopis mitmeks päevaks kõrbesse. Sattusime nii mõnelegi teele, mida Google'i kaardil veel pole märgitud ja kui suurem tee ära lõppes, olime sunnitud juhiseid küsima.

Meie teenäitajaks sai kohalik pastor, kellega koos sõitsime peagi läbi kõrbe tema koduküla poole. Olime sattunud kõrbealale, kus elab somburu rahvas. Nad ise kutsuvad seda „põõsas elamiseks“ (in the bush). Kõrbekividel, kus „tee“ on suhteline mõiste, sõitsime kiirusega umbes 15 km/h, vahepeal peatudes, et palvetada kohalike karjaste eest, kes oma kitsedega otsisid veel viimaseid rohututte ja vett. Meie giidiks saanud pastor seletas, et valdavalt on rahvas siin paganausulised. On neid, kellele ta on kuulutanud evangeeliumi ja keda ta on jüngerdanud, kuid ka palju neid, kes pole kunagi rõõmusõnumit kuulnud.

Seega jäi meie teele küll palvet ja julgustust kristlastele, aga ka hetki, kui meie ees olid kõrbe-elanikud, kes ei oska lugeda ega pole kunagi Jeesusest kuulnud. Oli päris võimas tunnistada Piibli sõnumit veerandtunniga täiesti nullist. Jumal oli meiega ja nägime, kuidas inimesed võtsid vastu Kristuse. Halleluuja!

Kohalikus Kiremoni külas, kuhu valge inimese jalg pole viimase kümne aasta jooksul astunud, saime samuti palvetada inimeste eest, neile kuulutada, näha tervenemisi ja paljude lastega mängida. Esi-

mese külatänavateenistuse ajal oli huvitav kultuuriline kogemus. Palvetasime parasjagu Taneliga haigete eest ja samal ajal katkusid lapsed meie jalakarvu, mis pakkusid neile suurt huvi. Sellise asja eest seminaris millegipärast ei hoiatatud...

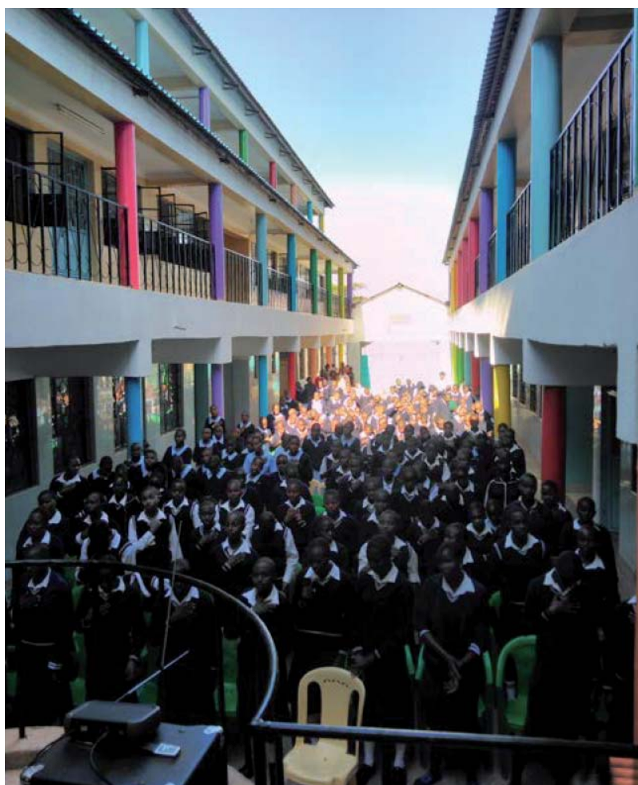
Kõige elavam kogemus jutlustamisest avanes reisi teises pooles, kui olime jälle grupiga kõrbes ning ma olin pastoriga ühel hommikul sõitnud „põõsastesse" kuulutama. Mootorratta pealt nägime ka elevante vabas looduses, kusjuures elevandihirm on kohalikes külades suur. Kõrbes käib ühest väikesest allikast vett ammutamas 20 000 inimest, nende karjad ja ka elevandid. Viimased tihtipeale peidavad ennast põõsasse ja sööstavad inimeste kallale. Mõne kuu eest oli külas olnud mitu surmajuhtumit. Kui jutlustades mainisin, et inimese südames olev kurjus ja patt võib olla suuremaks vaenlaseks kui elevandid, sain hetkega kohalike tähelepanu.

Peale mõnda minikoosolekut sõnnikust ja kõrtest ehitatud hüttide ääres läksime nii-öelda turule, kus olid kõik peremehed. Kuna seal piirkonnas oli juba pool aastat põuaaeg, siis vähesed lehmad, lambad ja kitsed, mida müüdi, paistsid kurnatud ja äri käis loiult. Mul avanes võimalus kuulutada tosinale karjasele Jumala sõna pärast seda, kui turuvanem selleks loa andis.

Ma rääkisin kuningas Taavetist ja kuidas tema kõrbepagenduses otsustas oma nälja, janu ja hirmumõtted pöörata usalduse väljenduseks Jumalale. Rääkisin, kuidas kõige rikkama ja võimsama mehe südames olid sõnad „Jumala järele januneb mu hing, sind ihaldab mu ihu nagu kuival ja põuasel maal, kus pole vett" (Ps 63:2b). Jõudsin peagi jutuga Jeesuse kui hea karjase juurde, ning mõistsin ühtäkki oma sõnade taustal, et nad mõistavad neid salme Johannese 10. peatükist minust paremini. Minu ees istus selle ühiskonna eliit – eluaegsed karjased. Lammaste rumalus, karjase hool ja kaitse on ju nendega iga päev!

Nägin jutluse lõpusirgel, et meeste silmad on märjad. Need sõnad lõikavad neile südamesse, et lihaks saada. Lugesin lõpetuseks kuulsa Psalmi 23. Kas teate, mis tunne oli lugeda sõnu „sinu kepp ja sau need trööstivad mind", ja näha meeste käes üht peenikest ja teist pikka jämedat puukaigast? Kas teate, mis kaaluga olid sellel hetkel sõnad „Issand on mu karjane, mul pole millestki puudu"? Need mehed mõistsid, et nende esmane puudus pole vesi, toit ega jõukus, mis oli vähemalt kuueks kuuks lahkunud, aga nad vajavad Jumalat, kes kutsub neid ja kelle häälele nad peaks järgnema nagu lambad. Ja siis järgivad headus ja heldus neid kõik nende elupäevad.

HINDREK TAAVET TAIMLA, Võru kogudus

Leitud miski

KÜLLI KUUSEMAA, Pärnu Agape Kogudus

Elas kord üks mees. Nimi oli Mart. Tal oli talu ja suur-suur põllumaa. Ta kündis ja külvas ja lõikas vilja, ta korjas aiasaadusi. Müüs oma töö vilja ja ostis vajalikke asju. Ta elas oma tavalist elu, aga tema sees ei olnud rõõmu ja rahu. Ta tundis, et tal on midagi väga olulist puudu.

Ühel päeval ta otsustas, et ei vaja niipalju põllumaad ja müüs tükikese sellest naabrimehele, kellel oli liiga väike maalapp tema suur pere jaoks. Aga siis küsis teine naabrimees samuti, et kas ta ei müüks talle ka ja lahke Mart müüs.

Nii ta müüs ühele ja teisele ja lõpuks oli tal alles väga väike tükike. Ta otsustas ka sellest loobuda ja minna maailmast otsima seda midagi, mis tal puudu on. Raha tal nüüd oli ja nii ta läks sadamasse, kus seisid laevad. Selle asemel, et lihtsalt reisijana peale minna, otsustas ta osta endale ühe uhke auriku. Sellise auru jõul liikuva laeva. Sest ta arvas, et see teeb ta õnnelikuks.

Algul see meeldis talle väga. Tema oli ju omanik ja võis öelda, kuhu iganes sõita – Ameerikasse, Austraaliasse, Aafrikasse jne. Aga kui ta oli niimoodi muudkui sõitnud ja sõitnud, siis ta tüdines merest ja tahtis hoopis kuival maal õnne otsida.

Nii ta läkski ühes sadamas maale ja esimese asjana läks kohe poodi. Ostis endale uhked saapad ning siis vaatas, et uute saabaste kõrvale on vaja ka uusi pükse. Ostis püksid ja pükste peale ka toreda kampsuni. Nüüd nägi ta välja väga uhke poiss ja otsustas kallisse restorani sööma minna. Tellis endale laua ja sõi head ja paremat, mida hing ihaldas. Ta leidis kiiresti sõpru, kes heal meelel tema pidusöögist osa võtsid. Aga kõige selle juures tundis ta, et midagi on ikka puudu.

Ta läks kurvalt sadamasse, kus seisis ta aurik, aga silma hakkas hoopis üks tore purjekas. Ta mõtles, kui tore oleks istuda purjekal ja lasta tuulel ennast viia just sinna, kuhu Jumal juhatab. Ta müüs maha oma auriku, ostis selle purjeka, ülejäänud raha pani panka. Ja lasigi tuulel end viia – siia ja sinna. Kuni ühel päeval jõudis ta lõunamere randa, kus rahvas teenis endale elatist pärlikarpide korjamisega. Mart imetles neid imeilusaid pärleid ja ostis endalegi kotitäie. Need tuletasid talle meelde tema vanaema jutustusi taevasest Kuningriigist, kuhu kõik inimesed pärast maapealset elu jõuda võiksid. Kus tänavad on puhtad kullast ning sõstrapõõsaste asemel on pärlipõõsad. Kus Jumal ise on Kuningaks. Ja kõik inimesed seal on nii-nii õnnelikud. Mardi vanaema oli surnud ning ilmselt sinna jõudnud, sest vanaema oli oma elus uskunud Jumalat ja iga päev elanud Jumala juhtnööride kohaselt.

Mardile tuli see meelde. Ta võttis paadil purje maha ja suundus ühe suure maja poole, kus peal oli rist. Ta teadis, et see võiks olla kirik. Ta läks sisse ja nägi palju õnnelikke inimesi. Seal räägiti Jumalast ja Jumala pojast Jeesusest ning sellest, et iga inimene võib saada selle rõõmu ja rahu juba siin maa peal, kui ta kahetseb kurja, mis on teinud ja avab oma südame Jumalale, sest Jumalaga koos elades kannad sa tükikest taevariiki juba praegu endaga kaasas. Mart sai aru, et just see oligi see, millest ta oli siiani puudust tundnud. Ta avas oma südame Jumalale.

Ja korraga tundis ta, et ei vaja kõiki neid asju ja raha, sest need ei tee teda õnnelikuks. Vaid elu koos Jumalaga on see, mida ta süda oli igatsenud. Ta müüs ära oma paadi ja uhked riided, võttis pangast oma raha välja ning ostis selle paiga kõige väärtuslikuma pärli. Üheainsa. Ta pani pärli karpi ja asetas oma seljakotti. See pärl tuletas talle meelde päeva, mil ta leidis oma kõige suurema varanduse – puhta südame. See pärl tuletas talle meelde seda kohta, kus ta esimest korda elus tõeliselt kohtus Jumalaga.

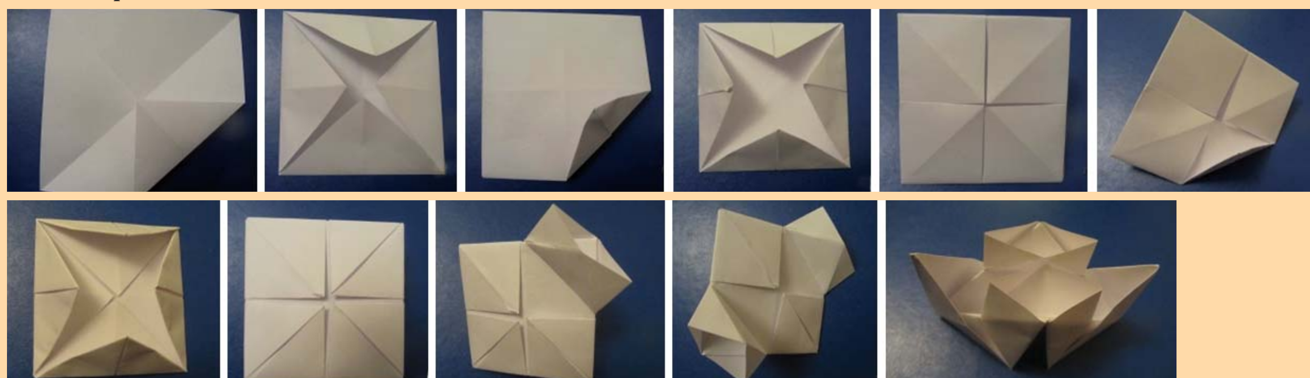
Temast sai misjonär. Ta rändas mööda maad, kohtus inimestega ja rääkis neile Jumalast. Ta aitas inimesi ja ta oli väga-väga õnnelik.

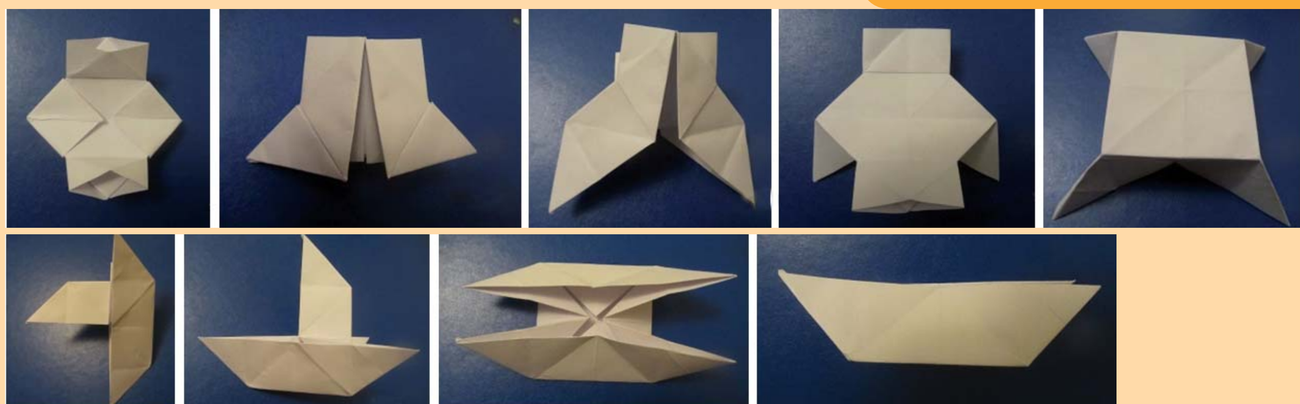
Taustaks voltimine:

Vajalikud kaks paberit, käärid ja pärlid

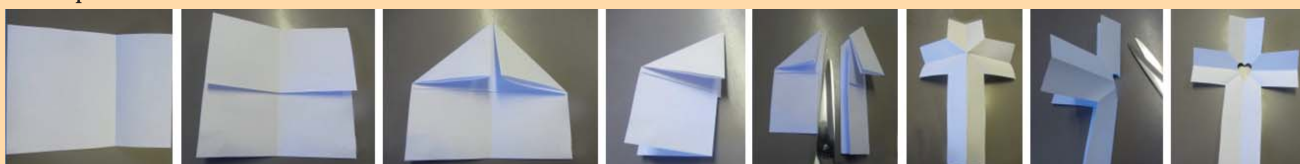
Esimene paber: PÕLLUMAA, mille voldin järjest väiksemaks, kuni sellest saab AURIK, SAAPAD, PÜKSID, KAMPSUN, LAUD, PURJEKAS, PAAT, RAHAKOTT, KARP. Teine paber: MAJA, RIST, SÜDA

Esimene paber:

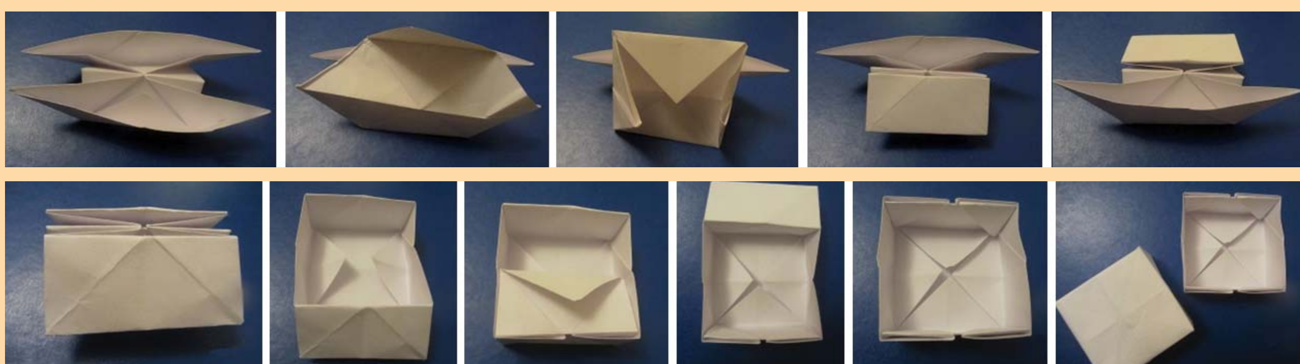

Teine paber:

Esimene paber jätkab:

RÕÕMURALLI
"JUMAL VALITSEB!"
10.06.2016 Tallinnas, Narva mnt 51

10.00 – Sissejuhatus
10.15 – Piiblitunnid
11.00 – Suur mäng - SEIKLUSED UUES JERUUSALEMMAS
12.00 – Lastejumalateenistus
13.00 – Lõuna
13.30 – Ekskursioon
16.30 – Osadus
17.00 – Kojusõit

Osavõtumaks enne 15.05.2017 -10€. Hiljem 15€. Palun kanna raha enne 01.06.2017 Eesti Metodisti Kiriku a/a EE641010052004731009. Selgitusse: RÕÕMURALLI ja lapse/laste nimed. Kui oled ülekande teinud, saada osalejate nimed ja vanused ka ppk@metodistikirik.ee

MUUTUGE UUEKS

oma meele uuendamise teel

Rm 12:2

3.-6. augustil toimub
EMK XIII Suvekonverents
EMK Laagris Giideon

KAS SUL ON SOOV ROHKEM PIIBLIT TUNDA?
EMK Piiblikooli uus üheaastane kursus algab sügisel!

Täpsem info tuleb juunikuus.

Kontakt:
piiblikool@metodistikirik.ee

ÜLESKUTSE

2017. aastal on Eesti Metodisti Kirikus mitmeid ÜMMARGUSI TÄHTPÄEVI:
EMK tegevuse 110. aastapäev; usumärtrite Prikaski, Hängi, Prii surmast 75 aastat;
Hugo Oengo sünnist 110. aastat; Karl Kuuma sünnist 150 ja surmast 85 aastat.
Seoses ülalmainitud aastapäevadega kutsun kõiki üles
tooma kiriku keskusesse VANU PILTE, KIRJU, ARTIKLEID, AJALEHTI ja muid ajaloolisi materjale, mis aitavad meil meenutada ajaloolilisi sündmusi.

Juunikuuks plaanime näitust 110 tegevusaastast. Hiljem tagastame teie materjalid
või kui see peaks olema teie soov, jätame need kiriku arhiivi, kus
SÄILITAME NEED TULEVASTELE PÕLVEDELE.

TAAVI HOLLMAN, superintendent

ISSN 1406-2291